

“GELENEKTEN GERÇEĞE”

PAPAZ RICHARD PETER BENNETT

(KATOLİK BİR PAPAZ NASIL PROTESTAN OLDU)

İLK YILLAR

İrlanda'da sekiz çocuklu bir ailede dünyaya geldim. İlk çocukluk yıllarım mutluluk içerisinde geçti. Babam İrlanda ordusunda Albaydı. Ben dokuz yaşındayken ordudan emekli olmuştu. İrlanda'nın başkenti olan Dublin'deki askeri bir kışlada bulunan lojmanlarda kalıyorduk. Ailece oyunlar oynar doyasıya eğlenceli zamanlar geçirirdik.

Bir çok İrlandalı gibi biz de Roma Katolik Kilisesi'ne mensup bir aileydik. Babam bazen ciddi bir şekilde yatağının ucuna çökerek ezberlediği bazı duaları ederdi. Annem ise örgü örerken, bulaşıkları yıkarken ve hatta sigara içerken İsa'yla konuşurdu. Bir çok akşam bir araya gelip birlikte Tespih dualarımızı ederdik. Ailemizden hiç kimse ciddi bir rahatsızlığa kapılmamışsa kiliseye gitmemelik etmezdi. Beş ya da altı yaşına bastığımda, İsa Mesih benim için gerçek bir kişi oluvermişti, ama Meryem de, azizler de gerçek kişiler gibi geliyordu bana. İsa'yı, Meryem'i ve bütün azizleri bir kaba koyan Avrupalı, Filipinli veya Meksikalı geleneksel Katolikleri anlayabiliyorum.

Kateşizm derslerini ilkokulu ve ortaokulu okuduğum Belvedere Cizvit Okulunda aldım. Cizvitler'in okuluna gitmiş olan her çocuk gibi ben de Tanrı'nın varlığının sebeplerini ve Papa'nın neden tek gerçek Kilise'nin başı olduğunu beş sebep vererek açıklayabilecek duruma getirilmiştim. Ruhları Araf'tan kurtarmak ciddi bir işti. O yaşlarda tam olarak ne dediğimizi bilmediğimiz halde okuldaki herkesin şu cümleyi ezberlemesi gerekiyordu: “Günahlarından kurtulup çözülsünler diye ölümler için dua etmek kutsal ve bütünleyici bir şeydir.” Kilise'nin başı olan Papa'nın dünyanın en önemli insanı olduğu söylenirdi. Bize öğrettiklerine göre, Papa'nın söyledikleri hemen yasa sayılırdı ve Cizvitler de O'nun sağ koluydu. Ayın Latince dilinde olduğu halde, ben yine de her gün ayinlere katılırdım, çünkü ayinlerdeki gizemli hava beni büyülüyordu. Tanrı'yı hoşnut etmenin en yüce yolunun ayin sırasında İsa'yı tekrar çarmıhta kurban olarak sunmak olduğunu öğretiyorlardı. Azizlere dua etmeye teşvik ediliyorduk. Yaşamın bir çok yönü için dua edebileceğimiz azizlerimiz vardı. Hatta bu azizlerin bazı duaları daha iyi cevaplayacağı söylenerek, bu azizlerin kendi alanlarında uzmanlaştıkları söylenirdi. Örneğin, bir şeyler kaybeden birisi Aziz Anthony'ye dua etmeliydi. Ben de çocukken bir sürü şey kaybettiğimden her gün Aziz Anthony'ye dua ederdim.

On dört yaşındayken misyoner olmak istediğimi hatırlıyorum. Misyoner olmak isteyen bir kişinin bu isteği yüreğinde hissetmesi gerekiyordu. Ben de yüreğimde bu hislere sahiptim. İçimdeki bu çağrı yaşamımı değiştirmemişti. Yaşamım aynı şekilde devam ediyordu. On altı

yaşından on sekiz yaşına kadar çok güzel bir yaşamım oldu. Akademik ve atletik yönden oldukça yüksek başarılar elde etmişim.

Annemin hastalığından dolayı tedavi için annemi devamlı bir şekilde arabayla hastaneye götürmem gerekiyordu. Bir gün hastanenin bekleme odasında bulduğum bir kitabı okuyarak annemi beklerken, kitapta Markos 10:29-30 ayetlerinin yazılı olduğunu gördüm: ““*Size doğrusunu söyleyeyim*” dedi İsa, “*Benim ve Müjde'nin uğruna evini, kardeşlerini, anne ya da babasını, çocuklarını ya da topraklarını bırakıp da şimdi, bu çağda çekeceği zulümlerle birlikte yüz kat daha fazla eve, kardeşe, anneye, çocuğa, toprağa ve gelecek çağda sonsuz yaşama kavuşmayacak hiç kimse yoktur.*” Gerçek Kurtuluş Müjdesi'nin ne olduğunu anlamadan, yüreğimde gerçekten de misyonerliğe çağrı olduğunu düşündüm.

KURTULUŞU KAZANMAYA ÇALIŞMAK

1956 yılında Dominikan Düzeni'ne katılmak üzere ailemi ve arkadaşlarımı bıraktım. Sekiz sene boyunca papazlığın anlamı, Kilise'nin gelenekleri, felsefe, Thomas Aquinas ve birazcık da Katolik bakış açısıyla İncil üzerine dersler aldım. Yüreğimde var olan iman bile kurumsallaştırılıp, Dominikan dini sistemine göre törensel bir havaya sokulmuştu. Kilise ve Dominikan yasalarına itaat etmek kutsallaşmanın tek yolu olarak gösteriliyordu. *Öğrencilerin Yöneticisi* olan Ambrose Duffy ile geleneksel ve dini yasaların kutsallaşmamızda nasıl arabulucu olduğu konusunda sık sık konuşurduk. “Kutsal olma” yolunda ilerlememin yanı sıra sonsuz kurtuluştan da emin olmak istiyordum. Bu konuda öğretiler vermiş olan *Papa 12. Pius*'un şu sözlerini ezberlemiştim: “...Birçok kişinin kurtuluşu, bu amaç için sunulmuş olan Mesih'in mistik bedeninin kurban edilmesine ve dualarına bağlıdır.” Mesih'in mistik bedeni Katolik Kiliseleri'nde her ayinde kurban edilir. Bu şekilde kimin kurtulacağı ve kimin kurtulmayacağı Kilise'nin insafına kalmış bir şey durumunda olur. Acı çekerek ve bol bol dua ederek kurtuluşa erişme fikri sadece Papa 12. Pius'un sözleri değil, Fatima ve Lourdes'in de mesajlarının temelinde yatmaktadır. Ben de, hem acı çekerek hem de bol duayla kendi kurtuluşumu ve başkalarının kurtuluşunu sağlamaya çalışıyordum. İrlanda'nın Dublin şehri'nin Tallaght bölgesindeki Dominikan manastırında, bazı ruhların kurtuluşunu sağlamak için kış soğuğunun ortasında soğuk duşlar alırdım ve bazı zamanlarda da insanların kurtuluşu için çelik bir zincirle sırtıma vurarak kendime inanılması zor acılar çektirirdim. Dominikan manastırındaki bütün papazlar bu şekilde kendilerini döverek Araf'taki bazı ruhları ve kendi ruhlarını kurtaracaklarına inanırlar. *Öğrencilerin Yöneticisi* olan Ambrose Duffy de kendisine bu şekilde davrandığından herkes onu örnek alıyordu. Hatta Papa'nın sözleri bile bizim bu yaşam tarzımızı desteklemekteydi. İstek ve kararlılıkla derslerimin üzerinde durdum, dua ettim, kefaret bedelini ödedim, On Emri yerine getirmeye çalıştım ve sayısız Dominikan kurallarını ve geleneklerini yerine getirmeye gayret ettim.

DIŞTAN DOLGUN — İÇTEN BOŞ

1963 yılında 25 yaşındayken Roma Katolik papazı olarak atandım ve Roma'daki Angelicum Üniversitesi'ne Thomas Aquinas üzerine çalışmalarımı tamamlamak üzere gönderildim. Dışları dolu, içleri boş bir sürü papazla tanıştım. Hemen hemen her papaz iki yüzlü davranmayı kendilerine alışkanlık edinmiş gibiydiler. Hatta sabah derslerinde her papazın almak zorunda olduğu teoloji dersleri sırasında aynı anfiye beraber ders aldığım yüzlerce papaz, teolojiyi anlamaya çalışmak yerine *Newsweek* ve *Time* gibi dergileri okumakla meşguldüler. Kutsal

Papa'nın Kutsal Şehri olan Roma'da böyle şeyler nasıl olurdu? Derslerle ilgileniyormuş gibi görünenler de sadece yüksek bir not alıp ülkelerindeki Roma Katolik Kilisesi'nde yüksek bir makama gelebilme peşindeydiler.

Bir gün binlerce Hıristiyan'ın kanının akıtılmış olduğu Colosseum'a doğru bir yürüyüşe çıkmıştım. Colosseum'da birçok Hıristiyan'ın öldürüldüğünü herkes biliyor. Ben de gidip onların öldürüldüğü yerde yürümek istemiştim. Arenanın ortasına çıkıp Mesih'e imanlarından dolayı öldürülmüş olan erkekleri, kadınları ve çocukları aklımda canlandırdım. Mesih'in onlara gösterdiği sevgiden dolayı herşeyi göze alan bu gerçek Hıristiyanlar arenanın ortasında yakılarak veya hedef tahtası durumuna getirilerek ve bazen de aç aslanlara yem edilerek öldürülmüşlerdi.

Otobüsle geri dönerken bazı gençlerin bizim gibi papazlarla alay ettiklerini gördüm. Bu gençler Mesih'e olan imanımızdan dolayı bizimle alay etmiyorlardı. Bizimle alay ediyor olmalarının sebebi, Roma Katolik sistemini temsil ediyor olmamızdı. Roma'da birçok kişi Roma Katolik Kilisesi'ne ait olduğunu söylese de aslında gerçekten de bağlı olanların sayısı çok azdır. Başımdan geçen bu olayı pek fazla düşünmek istemediğimden unutmaya çalıştım. Kutsal Şehir diye bildiğimiz Roma'nın görkemi aslında papazların dilindeki bir boşluktan ibaretti.

Bu olaydan sonra bir akşam Sen Clemente Kilisesi'nin sunağının önünde durup iki saat dua ettim. Yıllar önce okuduğum ve içimde Roma Katolik Kilisesi'nin bir misyoneri olma düşüncesini canlandıran Markos 10:29-30'daki vaatleri hatırladım. Thomas Aquinas üzerine başlattığım çalışmalarımın sonucu olarak elde etmek istediğim diplomayı almaktan vazgeçmeye karar verdim. Bu benim için çok büyük bir karardı, ama uzun dualardan sonra doğru karar vermiş olduğuma emindim.

Tezimi kontrol edecek olan papaz vermiş olduğum kararı kabul etmek istemedi. Diplomamı çabucak alabilmem için birkaç yıl önce yazılmış bir tezi bana önerdi. Bu tezi sanki ben yazmışım gibi kullanabileceğimi, fakat sözlü savunmamı yapmam gerektiğini söyledi. İşte bu durum beni gerçekten de aşırı derecede rahatsız etti. Birkaç hafta önce sokaklarda, deri botları ve mini etekleriyle kendilerini pazarlamaya çalışırken gördüğüm fahişelerden farkımız kalmamıştı. Bu papazın yapmamı önerdiği şey günahın alâsıydı ve buna rağmen bu papazda günaha karşı bir tınlama bile yoktu. Üniversitedeki akademik çalışmalarımı tamamlayıp, kararında durarak diplomamı almadan ayrıldım.

Roma'dan döndüğümde, Roma Katolik Kilisesi beni Cork Üniversitesi'nde üç yıl ders vermeye atamıştı. Misyonerlik çağrım üzerine çok düşünüp dua etmiştim. Bir gün sürpriz bir şekilde, 1964 Ağustosunun sonuna doğru Trinidad ülkesine misyoner olarak atanmıştım.

GURUR, GÜNAH, VE YENİ BİR AÇLIK

1 Ekim 1964 tarihinde Trinidad'a vardım ve yedi sene boyunca başarılı bir papazlık yaşamım oldu. Roma Katolik sistemine göre gerekli olan bütün görevlerimi yerine getiriyordum ve bir çok kişinin ayine katılmasını sağlıyordum. 1972 yılında Katolik Karizmatik Hareketi'nin içindeydim. Daha sonra, aynı yılın 16 Martında bir ayinde iyi bir papaz olduğum için Rab'be şükredip Rab'bin beni daha iyi bir papaz yapması için alçaltmasını istedim. Aynı günün akşamı çok kötü bir kaza geçirdim. Başımın arkası kötü bir şekilde yarılmıştı ve omurgam kaburgalarımınla birlikte birkaç yerden kırılmıştı. Neredeyse ölecektim. Bir daha ayağa kalkıp

kalkamayacağımı bilmiyordum. Uzun bir süre yatağında acılar içinde kıvrılırken, Katolik sistemindeki yazılı duaları okumak hiçbir işe yaramıyordu.

Kazadan sonraki haftalarda çekmiş olduğum acılardan sonra ilk kez direk kişisel dualarda rahatlık bulmaya başladım. *Katolik Dua Kitabı*ndaki (Breviary: papazlar için resmi dua kitabı) duaları ve Tesbih dualarını bırakıp Kutsal Kitap'ın bazı bölümlerini okuyarak dua etmeye başladım. Bu benim için çok yavaş bir süreçti. Kutsal Kitap okuyarak neler yapabileceğimi bilmiyordum. Doğru dürüst Kutsal Kitap'ta neler olduğunu bile bilmiyordum. Yıllardır öğrendiğim şeyler Katolik Kilisesi'nin gelenekleri ve uygulamalarıyla ilgili olan şeyler olduğundan Kutsal Kitap hem önemini yitirmişti, hem de gerekli olduğu zamanlarda raftan çıkardığımız bir kitap durumuna düşmüştü. Katolik Kilisesi'nin öğretileri beni Kutsal Kitap'a güvenmeye değil, Kutsal Kitap'tan şüphelenmeye itmişti. Yıllarca Thomas Aquinas'ın felsefesi ve teolojisi üzerine yaptığım çalışmalar, beni Kutsal Kitap bilgisi konusunda acizleştirmişti. Rabbi bulmak için Kutsal Kitap'ı açmak haritasız bir şekilde karanlık bir ormana girmek gibi bir şeydi.

O yılın sonunda başka bir kilisede göreve tayin olduğumda, yıllarca birlikte olduğum bir Dominikan arkadaşımınla birlikte görev yapacaktık. İki sene boyunca birlikte Pointe-a-Pierre kilisesinde çalışacaktık. Birlikte kitap okuduk, ders çalıştık ve dua ettik. Katolik sisteminde öğrendiklerimizin hepsini uyguladık. Gasparillo, Claxton Bay, ve Marabella köylerinde topluluklar oluşturduk. Katolik Kilisesi sistemine göre çok başarılı sayılıyorduk. Birçok kişi ayinlerimize katılıyordu. Kateşizm bir çok okulda ve hatta devlet okullarında bile öğretiliyordu. Kişisel olarak Kutsal Kitap'ı incelemeye devam ediyordum. Kutsal Kitap'ın yaptığımız işlere ne katkısı vardı, ne de yadımı dokunuyordu. Kutsal Kitap'ı inceledikçe Rab'bi ne kadar az tanıdığımı görüyordum. Katolik Kilisesi olarak yaptığımız herşey Kilisenin sistemine göre gidiyordu. Kutsal Kitap'ın yönlendirişi veya bu konulardaki yorumları kilise tarafından önemsenmiyordu. İşte bu sıralarda Filipililer 3:10-11 yüreğimdeki isteği değiştirmeye başladı: *“Ölümünde O'nunla özdeşleşerek O'nu tanımak, dirilişinin gücünü ve acılarına ortak olmanın ne demek olduğunu bilmek ve böylece ne yapıp yapıp ölümden dirilişe erişmek istiyorum.”*

İşte bu sıralarda Katolik Karizmatik Hareketi de bütün hızıyla yaygınlaşıyordu. Biz de bu öğretileri çalıştığımız köylere yayıyorduk. Bu yeni hareketten dolayı Kanadalı bazı Hıristiyanlar bizimle paylaşmaya gelmişlerdi. Onların bize öğrettiklerinden bir sürü şey öğrenmişim ve özellikle şifa için dua konusunda öğretiler veriyorlardı. Şifa duası konusunda söyledikleri şeyler Kutsal Kitap'a dayandırılmıyordu. Tamamen tecrübelerle, insanların yaşadıkları olaylara dayandırılan karizmatik öğretileri, Katolik sistemine kolayca girebiliyordu. Şifa duasını Kutsal Kitap'a dayandırmış olsaydılar, bu öğreti kesinlikle Katolik Kilisesi'nde yayılmazdı. Ben yine de kendimi Kutsal Kitap'a vermeye devam ettim. Zaman içerisinde Kutsal Yazılar'ı yetkili bir kaynak olarak görmeye başlamışım. Artık Kutsal Yazılar'ı Kutsal Yazılar'la karşılaştırmaya başlamışım. Katolik sistemi Kutsal Yazıları gelenekleriyle karşılaştırırken, Karizmatik Hareket ise Kutsal Yazıları tecrübeleriyle karşılaştırmaktaydı. Kanadalılar'dan birisinin şifa konusunda vermiş olduğu ayetlerden birisi Yeşaya 53:5'ti, *“Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni değildi, Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk.”* Ama Yeşaya 53'ü daha derin bir şekilde incelediğimde, Kutsal Kitap'ın günahı ortadan kaldırmak için günahlının yerine başka birisinin geçmesinin şart olduğunu öğrettiğini anladım. Mesih benim yerime ölmüştü. Günahımın bedelini ödemek için hiçbir çaba göstermeme veya Mesih'le işbirliğine gitmeme gerek yoktu. *“Eğer bu, lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Yoksa lütufluktan çıkar!”* Romalılar 11:6. *“Hepimiz*

koyun gibi yoldan sapmıştık, Her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi.” (Yeşaya 53:6).

İnsanların beni rahatsız etmesi beni öfkeli edebiliyordu. Bu da çok açık bir günahı. Bu günahlarım için birçok kez af dileseysem de esas günahlılığımın Adem'den bana miras gibi geçen ırsi günahıtan dolayı doğamın tamamen bozuk olduğunu görememişim. Kutsal Yazılar'daki gerçek şöyle diyor: *“Yazılmış olduğu gibi: “Doğru kimse yok, tek kişi bile yok.”* (Romalılar 3:10), ve *“Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.”*

(Romalılar 3:23). Katolik Kilisesi, insanın Adem'den gelen günahlı doğasının bebek vaftiziyle tamamen ortadan kalkmış olduğunu öğretmektedir. Katolik Kilisesi, bebekken vaftiz olduğumdan, orijinal günahın artık beni etkileyemeyeceğini öğretmişti. Halâ bu öğretiye inanıyordum, fakat yüreğimde biliyordum ki günahlı doğamın Mesih tarafından henüz fethedilmemiş olduğunun farkındaydım. *“Ölümünde O'nunla özdeşleşerek O'nu tanımak, dirilişinin gücünü bilmek”* (Filipililer 3:10) halâ yüreğimde arzuladığım bir istekti. Gerçek Hıristiyan yaşamını sadece ve yalnızca Mesih arabuluculuğuyla yaşayabileceğimi biliyordum. *“Ölümünde O'nunla özdeşleşerek O'nu tanımak, dirilişinin gücünü bilmek”* ayetini arabamın direksiyonuna ve kolayca görebileceğim birçok yere yapıştırmıştım. İşte, devamlı bir şekilde bu duayı ediyordum. Dualarımıza cevap veren Rab, bu duama cevap vermeye başlamıştı.

EN ÖNEMLİ SORU

İlk olarak, Tanrı'nın Kutsal Kitap'taki Sözleri'nin kesin gerçekler olduğunu ve Kutsal Yazılar'ın hatasız olduğunu keşfettim. Katolik Kilisesi, Tanrı'nın Sözü'nün göreceli olduğunu öğretmişti ve Kutsal Yazılar'ın bir çok konudaki doğruluğunu sorguluyordu. Artık Kutsal Kitap'a güvenilebileceğini anlamaya başlıyordum. Konkordans (ABC Dizini) ile geniş bir araştırma yaparak Kutsal Yazılar'ın Kutsal Yazılar hakkındaki sözlerini araştırdım. Kutsal Yazılar'ın çok açık bir şekilde, Kutsal Kitap içerisinde bulunan bütün Sözler'in Tanrı'dan olduğunu öğretmekte olduğunu ve bütün bu Sözler'in tamamen kesin gerçekler olduğunu keşfettim. Kutsal Kitap'taki tarih doğrudur. Kutsal Kitap'taki vaatler doğrudur. Kutsal Kitap'taki peygamberlikler doğrudur. Kutsal Kitap'ta geçen ahlakla ilgili buyrukların hepsi doğrudur. Kutsal Kitap'ta Hıristiyanlar'ın nasıl yaşamaları gerektiğiyle ilgili öğütlerin hepsi doğrudur. *“Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur.”* (II Timoteus 3:16-17).

Bu gerçeği, Kanada'nın Vancouver şehrine ve ABD'nin Seattle şehrine yaptığım gezilerde keşfettim. St. Stephen Katolik Kilisesi'ndeki bir dua grubuna bir konuşma yapmam gerekiyordu. Konuyu benim belirlememi istediklerinden, ben de *Tanrı'nın Sözü'nün kesin otoritesi* konusunu işledim. İlk defa böyle bir gerçeğin farkına varıyordum ve ilk defa böyle bir gerçek üzerine konuşma yapıyordum. Bu konuşmadan dolayı papazlıktan bile atılabilirdim. Daha sonra, Kanada'nın Vancouver şehrindeki 400 kişilik bir Katolik kilisesinde de aynı konuda konuşma yaptım. Elimdeki Kutsal Kitap'ı açıp şu gerçeği tüm dinleyicilere ilan ettim: *“İmanla ve ahlakla ilgili her konudaki kesin ve son otorite Tanrı'nın Kendi Sözü olan Kutsal Kitap'tır.”*

Üç gün sonra Vancouver'ın başpiskoposu James Carney beni ofisine çağırdı. Resmi bir şekilde susturulmuşum ve başpiskopos James Carney'nin sorumluluğundaki yerlerde öğreti vermem yasaklanmıştı. Eğer kendi başpiskoposum olan Anthony Pantin bir tavsiye mektubu

göndermemiş olsaydı, cezamın daha da kötü olacağını söylemişlerdi. Bu olaydan hemen sonra Trinidad ülkesine geri dönmek zorunda kaldım. Suçum, Kutsal Kitap'ın iman ve ahlakla ilgili her konuda kesin ve son otorite olduğunu söylemiş olmamdı!

KILISE-KUTSAL KİTAP İKİLEMİ

Halâ Point-a-Pierre'nin papazıydım. Öğrenciyken bana katı kuralcılığıyla örnek olmuş olan eski okul başkanım Ambrose Duffy benimle birlikte çalışmaya atanmıştı. Artık içimdeki serüven başlamıştı. İlk başlarda biraz zorlanmama rağmen, daha sonra Amrose Duffy ile çok yakın dost oluvermiştik. Ona Kutsal Kitap'ta neler keşfettiğimi anlatmaya başladım. Söylediklerimi büyük bir ilgiyle dinleyip beni bu düşünceye iten sebebin ne olduğunu soruyordu. Andrew Duffy'de Dominikan kardeşlerime açılacak bir kapı görüyordum ve onun arabuluculuğuyla Başpiskopos'un evindekilere bile açılabilirdim. Fakat belli bir süre sonra Ambrose Duffy ani bir kalp krizi geçirip öldü. Bu ölüm beni çok üzmüştü. Kendi aklımda, Ambrose'un Kilise-Kutsal Kitap ikilemine cevap verebilecek tek kişi olduğunu düşünüyordum. Kilise-Kutsal Kitap ikilemi her zaman benim de aklımı kurcalıyordu. Ambrose'un bana ve diğer Dominikan kardeşlerime bu gerçekleri açıklamasını ümit ediyordum. Onun cenazesinde ben vaaz verdim ve üzüntüm çok derindi.

Filipililer 3:10-11'deki duayı etmeye devam ettim: *“Ölümünde O'nunla özdeşleşerek O'nu tanımak, dirilişinin gücünü ve acılarına ortak olmanın ne demek olduğunu bilmek ve böylece ne yapıp yapıp ölümden dirilişe erişmek istiyorum.”* Rab İsa Mesih'i daha iyi tanımak için kendi günahlılığımı daha iyi anlamam gerekiyordu. Kutsal Kitap'a göre (1 Timoteus 2:5) benim yaptığım papazlık görevi kesinlikle yanlışti. Katolik Kilisesi papazı olarak insanlarla Tanrı arasında arabuluculuk yapıyordum. Kutsal Kitap ise tek “arabulucunun” İsa Mesih olduğunu söylüyordu. Fakat buna rağmen, Katolik Kilisesi bütün papazlık sistemini arabuluculuk düzenine göre oturtmuştu. Kutsal Kitap'ın sözlerinin buna tezat oluşturması beni düşündürmüştü. *“Çünkü tek Tanrı ve Tanrı'yla insanlar arasında tek arabulucu vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fide olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır.”* (1 Timoteus 2:5) Kiliseme gelen herkes bana saygı gösteriyordu. Beni insanların günahıyla Tanrı arasındaki bağlantı olarak görüyorlardı. Bunun için de neredeyse bana tapar duruma gelmişlerdi. Kendi kendime şöyle akıl yürütüyordum: *“Eğer dünyanın en büyük kilisesi olan Katolik Kilisesi böyle düşünüyorsa, ben kimim ki kendi günahımı sorguluyorum?”* Evet, bu şekilde günahlılığımı düşünmemeye çalışıyordum. Fakat yine de içimdeki karmaşa sürüyordu. Meryem'e tapınmayı, azizlere tapınmayı ve papazlara tapınmayı artık günah olarak görmeye başlamıştım. Meryem'e, azizlere ve papazlara tapınan bir kişi Kutsal Kitap'a göre Hıristiyan olamazdı. Meryem'in ve bütün azizlerin arabuluculuğunu reddetmeye hazır olsam da, papazlığı reddetmeye yanaşamıyordum. Çünkü bütün yaşamımı papazlığa adamıştım.

BOCALAMA YILLARI

Meryem, azizler ve papazlık konuları içimde bocaladığım sadece birkaç konudan bazılarıydı. Yaşamımın her alanını kim yönlendiriyordu? Ve yaşamımın Rabbi kimdi? Kutsal Yazılar'daki İsa Mesih mi, yoksa Roma Katolik Kilisesi mi? Rabbim ve Kurtarıcım İsa Mesih miydi, yoksa Roma Katolik Kilisesi miydi? Özellikle Sangre Grande şehrinde papazlık yaptığım son altı yıl içerisinde bu soru aklımı oldukça zorladı. (1979-1985). Çocukluğumdan beri Roma Katolik Kilisesi'nin iman ve ahlakla ilgili her konuda en yüce otorite olduğu beynime kazınmıştı. Değişmek imkânsız gibi görünüyordu. Roma sadece en yüce otorite olarak değil, aynı zamanda

“Kutsal Anne” olarak da anılıyordu. Nasıl olur da “Kutsal Anne’ye” karşı çıkabilirdim. Kutsal Anne’nin sakramentlerini insanlara sunup, bu insanları Kutsal Anne’ye bağlı kılmakla görevlendirmiştım.

1981 yılında New Orleans, ABD’de bir konferansta kendimi tekrar Roma Katolik Kilisesi’ne hizmet etmeye adadım. Bundan sonra Trinidad’a geri dönüp gerçek sorunlarla uğraşmaya başladığımda Tanrı’nın Sözü’nün otoritesine geri döndüm. Artık içimde büyük bir gerilim başlamıştı. Bazen Roma Kilisesi’ni en yüce otorite olarak görüyordum. Sonra da bunun doğru olmadığı sonucuna varıp, Kutsal Kitap’ın tek otorite olduğu sonucuna varıyordum. Kutsal Anne’ye mi, yoksa Kutsal Kitap’a mı bağlıydım? Kutsal Roma ile Kutsal Kitap arasında bocalayıp duruyordum. Bir kişinin iki efendiye kulluk edemeyeceğini biliyordum. Tanrı’nın Sözü’nün kesin otoritesini Roma Kilisesi’nin otoritesinin altında tutuyordum.

İçimdeki bu zıtlıklar Sangre Grande Kilisesi’ndeki heykelleri kaldırmama neden oldu. Kilisede Aziz Francis’in ve Aziz Martin’in dört heykeli bulunuyordu. Bunların hepsini teker teker kaldırıp kırmıştım. Çünkü, Tanrı’nın Sözü “*On Emir’de*” heykeller hakkında çok açık bir şekilde şu buyruğu vermektedir: “*Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sulara yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın.*” (Mısır’dan Çıkış 20:4). Fakat kiliseme katılan bazı kişiler, Meryem’in ve azizlerin heykellerini kaldırmama karşı çıktıklarında, onlara Kutsal Yazılar’ın daha üstün bir yetkiye sahip olduğunu ve artık bu heykellere dua etmemeleri gerektiğini anlattım. Roma Kilisesi Kutsal Yazılar’ın da üstünde olduğunu iddia ediyordu. Kanon 1188’de şöyle diyordu: “İnananların derin saygı göstermeleri için kutsal heykellerin kiliselerde bulunması şarttır.” Papazlık görevim boyunca, insanların heykellere dua etmelerine izin vererek Tanrı’nın Sözü’nü insanın sözlerinin altında tuttuğumu görmemişim.

KENDİ HATAM

Tanrı’nın Sözü’nün kesin otorite taşıdığını öğrenmiş olmama rağmen, Roma Katolik Kilisesi’ni Tanrı’nın Sözü’nden üstün tutmaya devam ediyordum. Hatta Roma Katolik Kilisesi’nin bir çok konuda Kutsal Kitap’la çelişmesine rağmen, ben yine de Roma’nın otoritesini üstün görüyordum. Bu nasıl olabilirdi? Öncelikle, bu benim hatamdı. Eğer Kutsal Kitap’ın otoritesini en yüce otorite olarak kabul etmişsem, o zaman Kutsal Yazılar tarafından ikna edilip arabulucu papazlık görevimi bırakmış olmam gerekirdi. Bugün bir çok papazın içinde bulunduğu durum gibi, papazlık benim için çok değerliydi. Yurtdışından bile Missa Ayinlerine gelenler oluyordu. Kilisemize gelenler kutsal yağlarımızı, kutsal suyumuzu, madalyalarımızı, heykellerimizi, resmi elbiselerimizi, dini törenlerimizi görmeye geliyorlardı ve tek bir kelime bile etmiyorlardı. Ben de dahil, hiç kimse bu şeylerin kökenini sorgulamıyordu. Roma Katolik Kilisesi’nin harikulade stili, sembolizmi, müziği ve artistik tadı bir çok kişiye büyüleyici geliyordu. Kilisedeki tütsüler sadece keskin kokuya sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda gizemli, sırlarla dolu bir hava yaratıyordu.

DÖNÜM NOKTASI

Yirmi iki senelik papazlık yaşantım boyunca hiç kimse beni sorgulamamıştı. Bir gün bir kadın bana şöyle bir şey sordu: “Siz Roma Katolikleri bir çeşit tanrısallık sergiliyorsunuz, ama bu tanrısallığın gücünü reddediyorsunuz.” Bu sözler bir süre canımı sıkıyordu, çünkü kilisemizde

kullandığımız ışıklar, kilise bayrakları, müzik, gitarlar ve davullar benim için önemli şeylerdi. Herhalde Trinidad adasında benimki kadar renkli cübbelere, bayraklara ve dini düzene sahip başka bir papaz yoktu. Gözlerimin önünde olan gerçeği yaşamıma uygulamamıştım.

1985 yılının Ekim ayında, Tanrı'nın lütfu, yaşamaya çalıştığım yalandan daha üstün çıktı. Kendimi inanmadığım bir yaşama zorluyordum. Bunun için bir süreliğine Barbados'a gidip dua ettim. Gerçekten de kendimi iki otoritenin arasında sıkışmış hissediyordum. Tanrı'nın Sözü gerçekten de en kesin gerçektir. Sadece ve yalnızca Tanrı'nın Sözü'ne itaat etmeliyim. Ama aynı zamanda Katolik Kilisesi'nin otoritesini en yüce otorite olduğuna ve bu otoriteyi yücelteceğime yemin ettirilmişim. Barbados'ta okuduğum bir kitapta Kutsal yazılar'a göre Kilise'nin tanımını olarak "inanlıların paydaşlığı" tanımını yapıyordu. Yeni Antlaşma'da Kilise'de bir hiyerarşinin varlığından bahsedilmez. Papazlar sınıfının inanlıların üzerinde bir kitle oluşturmasıyla ilgili hiçbir şey yoktur. Rab İsa Mesih'in Kendisi şöyle diyor: "*Kimse sizi 'Rabbî' (yüce efendi) diye çağırmasın. Çünkü sizin tek öğretmeniniz var ve hepiniz kardeşsiniz.*" (Matta 23:8). Kilisenin tanımının "paydaşlık ve birliktelik" olduğunu görmem Roma Katolik Kilisesi'nin otoritesini savunmayı bırakıp, sadece ve yalnızca Rab İsa Mesih'in otoritesine girmemi sağladı. Katolik Kilisesi'nde "Papa, Papaz, Piskopos" diye tanıdığım kişilerin Kutsal Yazılar'a göre gerçek inanlılar olmadıklarının farkına varmıştım. Katolik Kilisesi'nin öğretileri ve bu öğretilere inananlar Hırsitiyan değildiler. Papazlar sadece dindar insanlardı. Papazlar, Meryem'e, Tespih'e ve Roma'ya bağlı dindarlar kitlesinden başka bir şey değillerdi. Katolik papazlığına devam edenlerin, Mesih'in kurtuluş görevini tamamladığının farkında olduklarını zannetmiyorum. Mesih'in yapmış olduğu iş mükemmel bir şekilde tamamlanmıştır. Mesih'in kanı insanların günahlarını ortadan kaldıracak tek güçtür ve bunun için özel arabulucuya gerek yoktur. Katolik papazları kendi geleneklerinde söylenenleri aynen yerine getirmeye çalışarak Kutsal Yazılar'ı dışlamaya çalışmaktadırlar. Günahların kefareti için insanın çaba göstermesi gerektiğini öğretirler. İnsanların acı çekmesinin kurtuluşları için gerekli olduğunu öğretirler. Kurtuluş için iyi işlerin şart olduğunu öğretirler. Bütün bunları Kutsal Kitap'tan değil, kendi geleneklerinden çıkarmaktadırlar. Bütün Katolik gelenekleri "Lütuf Müjdesi'nden" değil, insanın iyi işlerine dayanmasından kaynaklanıyor. Tanrı'nın lütfuyla, Roma Kilisesi arabuluculuğuyla ya da kendi işlerimle veya seçimimle değil, sadece ve yalnızca Tanrı'nın lütfuyla kurtulacağımı gördüm: "*İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.*" (Efesliler 2:8-9).

YENİ YAŞAM: YAŞ 48

Hem Roma Katolik Kilisesi'nin doktrinlerine bağlı kalmak hem de İsa Mesih'e itaat etmek olanaksız olduğundan Roma Kilisesi'ni terk ettim. 1985 yılının Kasım ayında Trinidad'dan ayrılıp Barbados'a gittim. Barbados'ta yaşlı bir çiftin evinde kaldım. Trinidad tropik iklimde olduğundan üzerimde sadece yazlık kıyafetler vardı. Cebimde çok az para olduğundan bir şey yapamıyordum. Elbise ve Kanada'ya yol parası için Rabbe dua ettim. Bu isteğimi Rab'den başka hiç kimseye söylemediğim halde her iki duam da cevaplandı.

45 derecelik tropik iklimden çıkıp, karlı Kanada'ya vardım. Vancouver'de bir ay kaldıktan sonra ABD'ye geldim. Hiçbir mal varlığım yoktu. Rabbin tüm ihtiyaçlarımı karşılayacağını biliyordum. Kırk sekiz yaşında hayata yeniden başlıyordum. Elimde Rab İsa Mesih'ten başka, ne ABD'de oturma izni, ne bir sürücü belgesi, ne de para vardı.

Washington eyaletinde çiftlikleri bulunan Hıristiyan bir çiftin evinde altı ay kaldım. Bu çifte Roma Katolik Kilisesi'ndeki papazlığımı bıraktığımı, İsa Mesih'i Rabbim ve Kurtarıcı olarak kabul ettiğimi ve Kutsal Kitap'ın tek otorite olduğuna inandığımı söyledim. Bütün bu açıklamalarıma rağmen bana sordukları soru şuydu: "İçinde onlara karşı bir kırgınlık, öfke var mı?" Altı ay boyunca bana her konuda yardımcı oldular. Dua ve şefkatle her konuda bana yardımcı olup, içimde kimseye karşı tepkiyle hareket etmememi sağladılar. Onlar da Roma Katolik dininden çıkıp Hıristiyan olduklarından içinde bulunduğum durumu anlayabiliyorlardı. Dört gün onların evinde kaldıktan sonra tövbe ederek kurtuluşun meyvelerini görmeye başladım. Devamlı bir şekilde aynı günahlarım için af dileyip tövbe etmeme gerek kalmayacaktı. Evet, Rab İsa Mesih beni bir kez kurtarıp, tam bir şekilde kurtarmıştı. Bütün acılarımı artık ona bırakıp, O'ndaki gerçek huzuru hissdebiliyordum. Sonunda 48 yaşındayken, sadece ve yalnızca Tanrı'nın Sözü'nün yetkisiyle ve sadece ve yalnızca Tanrı'nın lütfuyla İsa Mesih'in çarمیhta benim günahlarıma kefarete olarak ölmüş olduğunu kabul ettim. Tüm görkem sadece ve yalnızca Rab İsa Mesih'indir.

Kaldığım çiftlikte bana her konuda yardımcı olan bu Hıristiyan çift beni ruhsal ve fiziksel yönden bereketlemişti. Bir süre sonra Hıristiyan bir kızla tanışıp evlendim. Birlikte Georgia eyaletinin Atlanta şehrine yerleştik. Her ikimiz de Atlanta'da çalışmaya başladık.

GERÇEĞE SAHIP, GERÇEK BİR MİSYONER

1988 yılının Eylül ayında Hıristiyan misyonerleri olarak uzak doğuya gittik. Hiç ummadığımız şekilde, Rabbin lütfuyla bir çok meyve gördük. Bir çok kişi Kutsal Kitap'ın otoritesini görüyor, rab İsa Mesih'in ölümünün ve dirilişinin gerçek amacını anlıyor ve Rab İsa Mesih'e iman ediyordu. İsa Mesih'in yaptıklarını anlatmak için sadece ve yalnızca Kutsal Kitap kullanıldığında, insanların İsa Mesih'in yaptıklarını anlamalarının çok daha etkili olduğunu keşfettim. Bunu keşfetmeden önce Katolik Kilisesi'nin geleneklerini, tecrübelerimi, geçmişteki mucize olaylarını ve Kilise'nin otoritesini kullanıyordum. 22 sene boyunca Kutsal Kitap'tan yoksun bir şekilde sahte bir kilisenin yobazlaşmış sahte geleneklerini anlatan bir misyonerdim. Fakat şimdi Tanrı'nın yaşayan Sözü'nü anlattığımda insanların yaşamlarının değiştiğini görüyorum.

İsa Mesih'in bana verdiği bol yaşamı anlatmak için Pavlus'un sözlerinden başka bir şey söylememe gerek yok: "*Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur. Çünkü yaşam veren Ruh'un yasa, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı.*" (Romalılar 8:1-2). Sadece Roma Katolik sisteminden özgür bırakılmakla kalmamıştım, fakat aynı zamanda Mesih'te yeni bir yaratık olmuştum. Sadece ve yalnızca Tanrı'nın lütfuyla bana verilen imanla aklanıp, papazken yaptığım ölü işlerimden kurtulup yeni bir yaşama geçmişim.

LÜTUF MÜJDESİNE TANIKLIK

Keşke 1972 yılında Rab'bin bedenlerimize şifa verdiğini söyleyen Katolikler, günahlı bedenlerimizin hangi otoriteyle Tanrı'yla barıştırılmış olduğunu da anlatsaydılar. Kutsal Kitap, İsa Mesih'in bizim yerimize fidiye olarak çarمیha gittiğini öğretmektedir. Yeşaya 53:5 bu gerçeği şöyle anlatıyor: "*Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi. Bizler onun*

yaralarıyla şifa bulduk.” Benim günahlarım için çekmem gereken cezayı Mesih’in Kendisi çekti. Baba Tanrı’nın önünde, İsa Mesih’in benim kurban Kuzum olduğuna inanıyorum.

Yeşaya kitabı Rabbimiz’in çarmıha gerilişinden 750 yıl önce yazılmıştı. Mesih’in çarmıhtaki ölümünden kısa bir süre sonra Petrus şöyle yazıyor: “Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yükledi. O’nun yaralarıyla şifa buldunuz” 1 Petrus 2:24.

Adem’in günahından dolayı günahlı doğalara sahip olduğumuz için günah işleyip Tanrı’nın görkeminden uzaklaştık. Mesih’te değilsek ve O’nun bizim yerimize öldüğünü bilmiyorsak, Kutsal Tanrı’nın huzuruna nasıl çıkarız? Yeniden doğmamız için Tanrı bize iman veriyor. İşte bu şekilde Mesih’in kefareti kabul edebiliyoruz. Bu kefareti ne kendi gücümüzle, ne de kilisenin gelenekleriyle anlayabiliriz. Günahlarımızın cazası için gerekli olan ödemeyi, Kendisi günahsız olan Mesih yaptı. İşte, gerçek Kurtuluş Müjdesi’nin çağrısı budur. İman yeterli midir? Evet, yeniden doğmanızı sağlayan iman yeterlidir. Tanrı’dan doğan iman, sizi tövbeye itip iyi işler yapmanızı da sağlayacaktır: “Çünkü biz Tanrı’nın yapıtıyız, O’nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa’da yaratıldık.” (Efesliler 2:10). Tövbe ederek geçmiş yaşam tarzlarımızı ve geçmiş günahlarımızı geride bırakmış oluyoruz. Bu durum tekrar günah işleyemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Tövbe edip yeni yaşama başlamamız Tanrı’nın huzurundaki konumumuzun değişmiş olduğu anlamına geliyor. Gerçekten de Tanrı’nın çocukları olmuş oluyoruz. Eğer günah işliyorsak, Baba Tanrı’yla olan ilişkimizde bir aksama var demektir ve bu sorun çözümlenebilir. Mesih’in kanıyla bir kez kurtulmuş olan bir kişi sonsuza dek kurtulmuş sayılır ve bu kurtuluş hiçbir zaman kaybolmaz. Roma Katolik sistemi, kurtuluşun insanın özgür iradesiyle ve iyi işleriyle kazanıldığını ileri sürer. İşte bu nedenle kurtuluşunu kazandığını gibi kaybedebileceğini de öğretir. Kutsal Kitap ise Roma Katolik dininin iddialarını yalanlar. İbraniler 10:10 şöyle diyor: “Tanrı’nın bu isteği uyarınca, İsa Mesih’in bedeninin ilk ve son kez sunulmasıyla kutsal kılındık.” İsa Mesih’in çarmıhta tamamladığı görev gerçekten de tamamlanmıştır ve yeterlidir. “İsa şarabı tadınca, “Tamamlandı!” dedi ve başını eğerek ruhunu teslim etti.” (Yuhanna 19:30). Mesih’in Çarmıh’ta sizler için tamamlamış olduğu işe güvendiğinizde Kutsal Ruh size yepyeni bir yaşam verecektir.

ŞİMDİKİ GÖREVİM

Şimdiki görevim, İsa Mesih’in Kurtuluş Müjdesi’ni ABD’nin kuzey batısında anlatmaktır. Pavlus’un Yahudi kardeşleriyle ilgili söylediklerini ben de çok sevdiğim Katolik dostlarıma söylüyorum: Katolikler için yüreğimdeki arzum ve devamlı ettiğim duam, onların Rab İsa Mesih’te kurtuluşa erişmeleridir. Birçok Katolığın Tanrı’yı aradığına tanığım. Ne yazık ki, Tanrı’yı arama yolları Tanrı’nın Sözü’ne değil, kilise geleneklerine dayandırılıyor. Eğer Filipinler’deki ve Güney Amerika’daki Katolik dostlarımızın Tanrı’ya ulaşmak için denemekte olduğu binbir türlü çabayı bilseydiniz, yüreğimden geçenleri siz daha iyi anlardınız: “Rab, Katolik dostlarımızın Sana ulaşmaya çalışırken çektikleri acıları ve zorlukları anlamamız için bizi onlara karşı daha şefkatli yap. Katolikler’in yüreklerindeki acıyı anlarken onlara senin lütufla dolu Kurtuluş Müjden’i sevgiyle açıklayabilmemizi sağla. Onlara Çarmıh’taki işinin “tamamlanmış” olduğunu anlatabilmemizi sağla diye dua ediyorum.”

Bir Katolik olarak Kilise geleneğini bırakıp Kutsal Kitap’ın öğretilerine geçmemin ne kadar zor olduğunu tanıklığımda gördünüz. Eğer Rab, Sözü’nde bir şey yapmamızı istiyorsa, Rabbin

istegini yerine getirmek zorundayız. Roma Katolik Kilisesi'nin "dindar ve tanrısal şekli" bir Katoliğin, esas sorunların kökenini görmesini zorlaştırmaktadır. Gerçeği hangi otoritenin bakış açısıyla gördüğümüze karar vermemiz gerekir. Roma sistemi gerçeği sadece kendi otoritesi altına girerek göreceğimizi iddia ediyor. Roma Katolik sisteminin kendi sözlerine bakacak olursak Kanon 212, Kısım 1 şöyle der: "Sorumluluğunun bilincinde olan Hıristiyan bir kişi, inancın öğretmenleri ve Kilise'nin önderleri olarak Mesih'in temsilcileri olan kutsal papazları izlemelidirler." (2.Vatican Konseyi II , Kanan Yasası Kodu Papa John-Paul II tarafından 1983 yılında onaylanmıştır). Fakat Kutsal Kitap'a göre, gerçek sadece ve yalnızca Tanrı'nın Kutsal Yazılar'ı tarafından öğretilir. İnsanların ürettikleri geleneklerden dolayı Reformasyon başlamıştır. Kilise'ye giren bütün sahte öğretiler insanın geleneğiyle girdiğinden Reformasyon sırasında Kilise'yi ilk özüne kavuşturma hareketi başlamıştır. Reformcular, Roma Katolik sisteminin geleneklerine karşı Kilise'yi şu gerçeklere geri çağırmışlardır: "Sadece ve yalnızca KUTSAL YAZILAR, Sadece ve yalnızca LÜTUF, Sadece ve Yalnızca İMAN, Sadece ve Yalnızca İSA MESİH, Sadece ve yalnızca TANRI'NİN YÜCELİĞİ.

BUNLARI SIZINLE NEDEN PAYLAŞIYORUM?

Bu gerçekleri sizinle paylaşmamın sebebi, Tanrı'nın sağladığı kurtuluş yolunu bilmeniz içindir. Katolikler olarak temel hatamız Tanrı'nın bize verdiği yardımı bizim kendi gücümüzle alabileceğimizi zannetmemizdir. İşte, her Katolikte olan bu önyargı, Katolik Kateşizmine bile girmiştir. 1994 yılında ABD'de basılmış olan ve Katolik Kilisesi'nin temel öğretisi olarak kabul edilen "*Catechism of the Catholic Church*" (Katolik Kilisesi'nin Kateşizmi) adlı kitabın 2021 numaralı maddesinde şöyle diyor: "Lütuf, evlatlığa alınmış çocuklar olmamız için Tanrı'nın bize verdiği yardımdır." (Çevirmenin notu: Türkçe çevirisinde *Lütuf* kelimesi yerine *Nur* kelimesi kullanılmıştır, fakat orijinal baskısında Lütuf diye geçmektedir).

Bu bakış açısıyla, bilmeden Kutsal Yazılar'ın lanetlemiş olduğu bir öğretiye inanmış oluruz. Tanrı'nın lütfunun Katolik Kateşizmi'ndeki tanımı insanın kendi uydurmasından ibarettir. Çünkü Kutsal Yazılar'ın da devamlı üzerinde durduğu gerçek, inanlıların Tanrı'yla olan ilişkisinin "*iyi işlere değil,*" sadece ve yalnızca Tanrı'nın lütfuna dayandığıdır. "*Nitekim, iyi işlerine bakmaksızın Tanrı'nın aklanmış saydığı kişinin mutluluğu...*" (Romalılar 4:6). "*Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yaparak değil, iman ederek aklandığı kanısındayız.*" (Romalılar 3:28). "*İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.*" (Efesliler 2:8-9). İnanlıların kurtuluşlarına karşılık verdiklerini ve kurtuluşlarında Tanrı'yla ortaklığa gittiklerini söylemek ve Tanrı'nın lütfunu sadece "bir yardım" olarak göstermek Kutsal Yazılar'daki gerçeği reddetmektir.

"*Eğer bu, lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Yoksa lütuf artık lütuf olmaktan çıkar!*" (Romalılar 11:6).

İsa Mesih'teki "doğruluk armağanı" gerçekten de bir armağandır. Bu armağan Mesih'in Çarmih'ta gerçekleştirmiş ve tamamlamış olduğu zaferden dolayı kurtuluşumuz için yeterlidir. "*Çünkü ölüm bir tek adamın suçu yüzünden o tek adam arabuluculuğuyla egemenlik sürdüyse, Tanrı'nın bol lütfunu ve aklanma bağışını alanların bir tek adam, yani İsa Mesih sayesinde yaşamda egemenlik sürecekleri çok daha kesindir.*" (Romalılar 5:17).

Bir Kişi birçokları için yaşamını feda etti. Evet Rabbimiz İsa Mesih'in Markos 10:45'te de dediği gibi; "*Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları*

için fidiye olarak vermeye geldi.” Evet, Mesih Kendi yaşamını bizler için feda ederek bizlerin kurtuluşunu sağlıyor: “Çünkü bu benim kanımdır, günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır.” (Mata 26:28).

Petrus şöyle diyor: “Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü. Bedence öldürüldü, ama ruhça diriltildi.” (I Petrus 3:18).

Pavlus'un öğretisi 2 Korintliler 5:21'de şöyle özetleniyor: “Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım.” Sevgili okuyucular, bu gerçekler Kutsal Kitap'ta açıklanmaktadır. Tanrı, bu gerçeklerin kabul edilmesini emrediyor. “Tanrı'nın Egemenliği yaklaştı. Tövbe edin, Müjde'ye inanın!” (Mark 1:15).

Katolik sistemi içerisinde yoğrulmuş olan bizlerin tövbe etmesine engel olan bazı gelenekler var. Örneğin, “iyi işler yapmak,” “kurtuluşumuzu hak ederek kazanmak,” “yeterince iyi olmak,” gibi konular sistemin aklımıza yerleştirdiği konulardandır. Fakat İsa Mesih karşılıksız olarak, haketmemize gerek kalmadan bizlere lütfunu akıtarak doğruluk armağanını vermiştir. İşte Katolik sistemi Kutsal Yazılar'daki bu gerçeği kabul edememektedir. Tanrı'nın emrettiği bir şeyi yapmayı reddetmek, Pavlus'un zamanındaki dindar Yahudiler'in günahından farksızdır. “Tanrı'nın öngördüğü doğruluğu anlamadıkları ve kendi doğruluklarını yerleştirmeye çalıştıkları için Tanrı'nın öngördüğü doğruluğa boyun eğmediler.” (Romalılar 10:3)

Tövbe Edin ve Tanrı'nın Lütufıyla Kurtuluş Müjdesi'ne İman Edin!

KÖKLÜ DEĞİŞİM

GEORGE KUCERO (ÇEK CUMHURİYETİ VE İTALYA)

Katolik kilisesine göre hala bir papazım – “sacerdos Per aeternom” (“Sonsuza Kadar Papaz”). Bu rolü reddetsem de, öyle miyim? Beş yılımı papazlığa ayırdıktan sonra, dikkatimi, kesintisiz ve tam bir şekilde, doğruca, günahlarım için ölmüş olan İsa Mesih’e çevirdim. Böyle köklü bir değişimin sebebi neydi?

Geleneklerine bağlı ve sıkı bir Katolik ailede büyüdüğüm için, inancımın gerçek özü üzerinde veya nasıl inandığım hakkında hiç düşünmemiştim. Düşünmeden kiliseye gidiyor ve piskoposların öğrettikleri, alışkanlık haline gelmiş yöntemleri kayıtsız takip ediyordum. Bu kişiler, gerçeğin “koruyucuları” ve Tanrı ile insan arasındaki “köprüler” değiller miydi?

Babam, bir Jesuit (Cizvit) okulunda eğitim gördüğü için, benim de katı bir eğitim almam gerektiğini düşünmüş. Dolayısıyla Okulun önemini, anne babaya itaat etmeyi ve dini bir yaşam hakkında her şeyi öğrendim. Memleketim olan Çek Cumhuriyeti’nde, Tanrı’ya iman hakkında herhangi bir şeyi ulu orta anlatmak, cesaret istiyordu. Komünistler, ruhsal yaşamı beyan etmeye işkenceyle karşılık veriyorlardı. Oradaki Katolik Kilise ise yasal olmayan bir şekilde varlığını sürdürüyordu. Devlet, teolojik konular üzerinde kitap veya dergi okumayı yasaklamıştı. Hatta dindar babam, inancından ötürü kısa bir dönem hapiste bile kalmıştı. Tehlikelere rağmen, her pazar kiliseye gitmeye devam ediyorduk. Her gün yemeklerden ve yatmadan önce dua ediyorduk. Her hafta “tespih duaları” ediyorduk.

Kilisede hizmet etmeyi, mumların kokusunu duymayı, muhteşem org müziğini dinlemeyi ve “kurban edilen İsa’nın içinde gizli olduğu ekmek ve şarabın” papaz tarafından sunulduğu Rabbin Sofrasına yakın bir yerde oturabilme fırsatını yakalamayı seviyordum. Bu esrarengiz şeyler beni heyecanlandırıyordu. Yirmi beş yıl, güzel ve büyük Gotik binası olan Başpiskopos Kilisesinde etkin olarak çalıştım. “Kutsal” ayinlerdeki tapınmalarda müzik konusunda yardımcı oldum, kilise toplantılarına katıldım ve Kutsal Kitap derslerine katıldım. Doğu ve Diriliş Bayramlarının güzel kutlamalarını hiç unutmayacağım. Çoğu zaman, sabahın erken saatlerinde, karda ve buzda kiliseye gidiyor, ayinlere katılıyordum.

Yirmi sekiz yaşıma geldiğimde, bilgisayar programcısı olarak çalışmaya başladım. Halk konserlerinde keman çalıyordum. Ancak, asıl yapmak istediğim, yapmaktan her zaman hoşlandığım, çalışarak, öğreterek ve aynı zamanda müziğimi kullanarak Rabbe hizmet etmek idi. Çek Cumhuriyeti’nde papazlık eğitimi alamadığımdan dolayı, Yugoslavya üzerinden İtalya’ya kaçtım ve orada bir mülteci olarak, Luteran Üniversitesinde felsefe ve teoloji okumaya başladım.

Roma’daki beş yıl süren teoloji eğitimimin masraflarını, Almanya’da bulunan uluslar arası bir Katolik kurumu üstlendi. Okumam için ihtiyacım olan her şeyi alıyordum. “Topluluk” sisteminin rahatlığının tadını çıkartıyordum. Büyük sorumluluklarım yoktu ve rahat bir yaşam sürdürüyordum. Bazı durumlarda, Tanrı’nın gelecekteki “hizmetkarlarını” yetiştirmek için verilen dini eğitim üzerindeki Katolik gücün farkındaydım. Üst düzeydeki kişilere soru sormadan itaat etmeyi ve insan ilişkilerinde yüzeysel “kutsallık” davranışları sergilemeyi öğreniyorduk. Bense, bu ikinci derece önemli olan konuları aldırmmaya ve teolojik içerikli çalışmalara odaklanmaya çalışıyordum. Lakin, herhangi bir araştırma ve farklı düşünme fırsatı tanınmadan, “hakim” olan Kilisenin yerleşik öğretişinin özünü ezberlemek, bana yeni bir kilise komünizmi gibi geliyordu. “Çeneni kapat ve böyle yap!” söylemi, bu tür bir itaatın sloganı olabilirdi. Tek partili, baskıcı komünist sistemde yaşarken de aynı sıkıntılardan ötürü acı çekmiştim.

Düşünme hakkımın olmaması beni çok rahatsız ediyordu. Ben bir matematikçiyim ve doğru bir şekilde bir araya getirilen şeyleri severim. Eninde sonunda somut değer kazanacak olan bilinmeyen her şeyi severim. Katolik dogmalarının tarihi ve Thomas Aquinas’ın tamamen Aristo’nun putperest felsefesi üzerine kurduğu teoloji üzerinde çalışırken bir çok kuşkuyla karşılaştım. Katolik eğitime göre üç “hata” yapmışım: Birincisi, Kutsal Kitap’ı okumaya başladım; ikincisi, Roma kilisesinin durumu ve tüm beyanatları üzerinde düşünmek için kafamı kullanmışım ve üçüncüsü, bunlardan ötürü üstümdeki kişilere itaat etmemeye başlamışım.

Sorularıma yanıt aramak için kendimi çalışmaya ve araştırmaya yönelttim. Kutsal Kitap’ı ve Kutsal Kitap’ın tüm felsefelerini okumak hoşuma gidiyordu. Randevulardan, bürokrasiden ve değişik uğraşlardan arta kalan zamanımda, sağlam olan bu ruhsal çalışmaya zaman ayırabiliyordum. 1994’ün Mayıs ayında rahipliğe ve de Aziz Pavlus Şirketi’ne bir üye olarak atandım. Roma’nın varoşlarındaki büyük bir cemaatte çalışmaya başladım. Görevler ve yapılacak işler çok fazlaydı ve sadece geceleri okumaya zaman ayırabiliyordum. Alman bir ilahiyatçı ve psikolog olan Eugene Drewermann’ın yazıları, Katolik Kilisesi’nin şifa konusundaki yetersizliğini ortaya koyuyor, Tanrı’nın kurtuluş tasarısı üzerindeki Katolik görüşünün akılsızlığını doğruluyordu.

Rahip olarak “kutsal” yaşamak için aranan özellikleri yerine getiremiyordum: “Breviarum” (dua yeri) da her gün dua etmek, her gün iki veya üç törene katılmak, günah itiraflarını dinlemek ve çok sayıda cenaze törenini yönetmek. Cenaze törenlerinde ağlayan, heykellere tapınmayı içeren batıl inançlarla yaşayan yaşlı kişilerden başka kimsenin katılmadığı kiliselere sahip Roma’da, bir cemaatin rahipliğini yapmak bana acı veriyordu. Bu Latin anlayışını birazcık olsun değiştirmeye çalıştım fakat “deneyimsiz, genç ve o ülkede yabancı” olduğum için hatalı duruma düşüyordum. Herhangi bir şeyi değiştirmek imkansızdı.

Üç yıla yakın bir süre, “seni günahlarından özgür kılıyorum” sözcüklerini telaffuz edemedim. Bu sözcükler küfür gibiydi. Bunun yerine, günahlarını itiraf etmeye gelen kişilere, “Günah işlemiş olsan bile, Tanrı’nın sana olan sevgisinde bir şey değişmediğini biliyor musun, en azından bundan emin misin?” diye soruyordum.

“Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır.” (1. Yuhanna 1:9) “Rab'be yakaran herkes kurtulacaktır.” (Romalılar 10:13).

Katolik kilisesinde olmak, büyük bir süper markette olmak gibi bir şeydi. Bir kişi, kilisenin diğer üyelerine sevgide ve saygıda bulunduğu sürece, parasıyla her şeyi satın alabilirdi: ekmek ve şarap, şefaatchilik, ölmüş olan sevdikleri için güvenli bir cennet, bağışlanma, hatta lütuf! Tüm bunlar, “yapmalısın” ilkesine ve diğer sorumluluklara bağlanmıştı. “Ben istiyorum” kilisesinin, gelmek istediği için gelen, özgür, koşullara ve paraya bağlı olmadan gelen doğru imanlılar tarafından oluşturulacağını keşfettim. “Bir kişi inanabilecek yaşa geldiğinde inanabilir.”

“Böylece imanla aklandığımızı göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz. İçinde bulunduğumuz bu lütfâ Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz. Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de umudu yaratır. Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür. Evet, biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü. Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü. Böylece şimdi O'nun kanıyla aklandığımızı göre, O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir. Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir. Yalnız bu kadar da değil, bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz.” (Romalılar 5:1-11)

Daima, tüm insanların “rahip” olduğu kanısında idim. Rahip veya keşiş olmayı “yeğleyen” kişiler ile Rabbe hizmet etmeyi tercih etmedikleri için “ruhani sınıftan olmayan” kişiler arasında fark gören Katolik bir düşünceyi asla kabul etmedim. Bu anlamda, baştan beri “Protestan” idim ve rahip olarak takdis edilmemem gerekirdi fakat İkinci Vatikan Konseyi’nin belgelerinde yazıldığı ve beyan edildiği gibi Katolik Kilisesinin değişim göstermesini umut ediyordum.

“Ama siz seçilmiş bir soy, Kral’ın kâhinleri, kutsal bir ulus, Tanrı’nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan kendisinin şaşılacak ışığına çağırın Tanrı’nın erdemlerini ilan etmek için seçildiniz.” (1.Petrus 2:9)

Ayrıca, Araf (elem yeri) kavramı hakkında da şüphelerim vardı. Bu kavramın insan ruhuyla ilgili, tamamen felsefi ve Kutsal Kitap'a aykırı olduğunu biliyordum.

“Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir.” (Yuhanna 5:24).

Yedi sene, felsefe ve ilahiyat eğitimi aldım. Kendi kendime Tanrı Sözü, derin derin düşünerek okudum, kutsama işlerinin ve değişik kilise dogmalarının geçmişini ve gelişimlerini, tekrar tekrar okudum. Çok sayıdaki ayinden ve görünüşte yapılan törenlerden çok zarar gördüm. “Kurtulmak için bunlardan kaç tane yapmam gerekiyor?” sorusu, dua toplantıları boyunca kafamın içinde çınlıyordu. Hoşnutsuzluğa ve kendi perişanlığıma tahammül ettim.

“Bana bir dayanak gösterin, tüm dünyayı yerinden oynatayım” diyor Arşimet. Şunu keşfettim, Müjdelerde bahsedilen İsa, Tanrı'nın Oğlu, Rabbim ve Kurtarıcıdır. En önemli olan şey O'na kişisel olarak iman etmektir. Gerisi, yani hiyerarşik kilisenin karmaşık yapısı, eski gelenekler, değişen dogmalar ikinci sıradadır. Birçok batıl inancın ve karışık dini ayinlerin canlı tanığı iken, Gerçek olan Mesih'te özgür olan kişilerle tanıştım. Sürekli olarak birkaç yaşlı insana sunduğum ayin hizmetim ile o müjdeciler gençlerin Rabbe şarkılar söyleyerek duydukları sınırsız coşkuları arasında tezatlık olduğunu fark ettim.

“GERÇEĞİ BİLECEKSİNİZ VE GERÇEK SIZI ÖZGÜR KILACAK.” (YUHANNA 8:32)

Katolik düzeninde bir sorun olmaya başladığını anladım. Ben de, müzik aracılığıyla (her zaman hayatımın bir parçası olarak), CBIInternational Mission Agency (CBIEnternasyonal Müjdeleme Ajansı)nda çalışan müjdeciler olan Daniel Simmons ve Tim Hall ile onların şahane aileleriyle tanıştım. Diğer rahipler gibi ben de, bu kişiler karşısında, haddimi aşarak ve kendimi üstün görerek, “Gerçeğin” asıl “sahibiymiş” gibi davrandım. Bugün Paragve'de hala, “Benden uzak dur Protestan!” diyenler var. Ülkemde, Jan Hus'un yaklaşık 600 yıl önce diri diri yakılmasından ötürü kendileriyle iftihar eden kişiler var.

Garip şekilde, Simmons ve Hall ailelerinin hem kibar ve terbiyeli davranışlara sahip olduklarını hem de, ben (ve benim gibi diğer Katoliklerin) vaatleri çok daha kolay hiçe sayabildiğimi, onlarınsa Mesih'in Müjdesini doğru ve tam bir şekilde yaşama geçirmiş olduklarını gördüm. Alçakgönüllülükle onlarla daha çok görüşmeye başladım. Bazen Katolik kilisesindeki törenlerin aralarında, günah çıkarma kulübesinden kaçarak onların Pazar toplantılarına katılıyordum. Bana birçok kitap getiriyorlar ve ben de onları okuyordum. Bunları neden yapıyordum? Daha önce böyle bir şey başıma gelmemişti! Sanki aniden yönüm değişmişti...

Güzellik, herkes tarafından erişilebilecek tek kaynak olan Kutsal Yazıların basitliği ve gerçekliğinde yatıyordu. Gözlerimi açan bilgiye şükrolsun! Bana Intellectus Fidei (“Akıllı iman”)’yi öğrettiler ve onu bulmuş oldum. Doğru imanlıların kilisesi içinde olduğuma inanıyorum ve bundan eminim. Bu kilise, küçük ve rahiplerin dışındaki kişilerin Mesih'in yegane çobanlığı altında, herkesle eşit değere sahip ve Mesih'in çarmıhta akıttığı kan aracılığıyla günahlarından arındırılmış olduklarını gösteriyor.

Tanrı yücedir ve yolları kesinlikle esrarengizdir. 40 yaşında olan birisi az da olsa hayal etmeyi başarabilir ancak bir orta yaş macera arzusu bile, bendeki değişimi anlatmaya yetmez. Bir anda, yaşamdaki bütün güvencelerimi bir kenara bıraktım ve akrabalarımın beni yanlış anlama (veya dışlama) durumlarıyla karşı karşıya kaldım. Buna rağmen, Gerçeği arama çabam, Tanrı'nın yüreğime cevap vermesiyle ödülünü aldı.

Tanrı'nın O'na inanmam için bana çıkardığı davetiyeye itaat ederek, 1999'un Temmuz'unda vaftiz oldum ve herkesin önünde Kurtarıcım olarak Rabbin ardından gideceğimi beyan ettim.

“GERÇEĞİ BİLECEKSİNİZ VE GERÇEK SIZI ÖZGÜR KILACAK.” (YUHANNA 8:32)

Beni çağırdığı için Rabbe teşekkür ediyorum çünkü, gözlerimi açan ve O'nu aramam için bana cesaret veren Kendisiydi. Her şeyi geride bırakmam ve İsa Mesih'e Rabbim ve Kurtarıcım olarak güvenmem için bana güç verdiğinden dolayı Rabbe şükrediyorum. Rab ile her şey mümkündür, mümkün olmayan bir şey yok! Doğru yolu bulup Gerçeği tercih etmemde bana yardım ettiği için İsa'ya teşekkür ediyorum. Düşündüğüm yaşamın, mükafatlarla ve dindar gayretlerle dolu, gerçek fakat ruhsal açıdan ölü bir yaşam olduğunu gördüm. Özellikle benim için nefis olan bu zaman boyunca, daha önce görmediğim büyük bir sevgi ve fedakarlıkla bana yardım eden ve benim yanımda olan CBI müjdecileri ve ailelerine (benim için dua eden cömert insanların hepsini kastetmiyorum) teşekkür ediyorum. Serüvenim boyunca, kesinlikle Tanrı tarafından doğru zamanda gönderilmiş kişilerdi. “Bardağı taşıran” son damlalar oldular. İyiliğinizden ötürü Tanrı hepimizi bereketlesin!

“Tanrı kurtuluşumuzdur. O'na güvenecek, yılmayacağız. Çünkü Rab Yahve gücümüz ve ezgimizdir, Bize O kurtuluş oldu.” (Yeşaya 12:2).

Şimdi, Oregon'un Western Seminary of Portland'ın iki senelik M.A “Kültürlerarası Çalışmalar” programını bitirmiş durumdayım. Bu programı yapabilmem için, topluluğa tanıklık verip vaftiz olduktan sonra, ilerde bir çoban veya müjdeci olma konusunda eğitim görmem için bana özel bir burs sağlamışlardı. Bu nefis geçiş dönemi boyunca ruhsal olarak büyümeye devam ediyorum. Kutsal Kitap'taki gerçekler ile yasaya aşırı bağlanma düşüncesine (legalism) ait müjdeleme davranışları, Kutsal Kitap'a aykırı öğretiler ve teolojik sapmalar arasındaki farklılıkları görebilmeyi öğreniyorum. Müjdeci kilise ve akımlarda bunların olmasına inanmak çok zor ama Katolik hatalarını tekrar etmemek için dikkat etmeliyim. Gerçeği arayış, daima sürecekmış gibi görünüyor.

Roma Katoliklerinin üst düzey yetkililerinin halkla beraber Martin Luther'e ilk defa saldırdıklarında, Martin Luther'in verdiği köklü cevap “İŞTE BURADA DURUYORUM” olmuştu. Bugünlerde, Kutsal Yazıları açıklamaya ve kullanmaya çalışarak Tanrı Sözündeki, yaşamımıza ve gelecek kurtuluşumuza yön veren mutlak Gerçeğin eşsiz değerini değiştirmeye çalışıyorlar. Doğru ve dürüst olan her imanlının, bu duruma Martin Luther'in cevabı gibi kesin bir cevap vermesi gerekir (2. Timoteyus 3:16). Çağ dışı kalmış olan, “Her inanç iyidir” felsefesini izleyerek Kutsal Yazıları açıklamak ve O'na yön vermek, 16.yy'da yapılan Kilise Devriminin bıraktığı harika mirasa büyük ve utanç verici bir şekilde zarar verir (Koloseliler 2:8).

1999 Haziranı'nda vaftiz olduktan sonra iki yıl Kutsal Yazılar'ı dikkatle okuyarak kendimle mücadele ettim ve “ana” Katolik Kilisesinden ayrılarak sahip olduğum tüm ayrıcalık ve

rahatlığı geride bıraktım. Amerika'ya, verdiğim kararımın, doğruluğu kaybolmayacak bir seçim ve yol olduğu düşüncesi ve güvencesiyle geldim. Bu olanlar, Tanrı'nın elinin yaşamımda var olduğunu açık bir şekilde kanıtlıyordu çünkü, aksi taktirde Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın beni, sonsuza dek kalıcı olan Kendi Sözüne yöneltirken meydana gelen birçok olumlu "rastlantıyı" nasıl açıklayabilirim? Rastlantıya inanmıyorum ve inanmayacağım! Açıkçası, imanlı kiliselerde bile Gerçeğe yönelik bir anlayış bulmayı ummuyordum! Kutsal Kitap'a dayalı (gibi görünen) her öğretim benim için "iyi" idi.

Eskiden bir Katolik rahibi olan fakat, Tanrı'nın Lütufu tarafından, O'nun çağırışı ve Kutsal Kitap üzerinde yapılan çalışmalar aracılığıyla, Tanrı'nın Kurtuluşundaki mutlak güzelliği ve basit mantığı keşfeden bir kişi olarak, Her Şeye Gücü Yeten ve Egemen olan Tanrı'nın, peygamberleri ve müjdecileri aracılığıyla Kutsal Yazılarında yazdığı, yanılmaz ve esin olan Gerçeği savunmak, bir ayrıcalık ve yüce görevdir (İbraniler 1:1-2). Kutsal Yazıları açıklamadaki "safılık" üzerinde duyulan kaygıların sebebi bellidir. Tanrı'nın egemenliğinin her gün kanıtlanan gerçeği var, O'nun sözü, insanın düşüncesi, felsefesi ve duygularıyla uzlaşmaya mecbur değildir. Eğer Kutsal Kitap'ta anlaşılır bir gerçek olmasaydı, hiçbir teoloji anlam taşımazdı. Kurtuluşum tehlikeye giriyor ve insan soyu olarak bizler, tapınmanın merkezine kendimizi koymakta özgür hissediyoruz. Bu asla böyle olmamalı!

Şimdi biliyorum ki, Şeytan bile Kutsal Yazıları biliyor ve kendisini savunmak için kullanıyor. Tamamen ve bütün saflığıyla Kutsal Yazılara dayalı olan, Lütuf Öğretişini, "imanla aklanma" öğretişini sunan Mesih'in gerçek Müjdesine giden yolu bulma zamanı gelmiştir. Bu gerçek, Reformcu teologların hayatlarını uğruna feda ettikleri gerçektir. Luther doğmadan 80 yıl önce, Jan Hus'un gerçek Müjdeyi vaaz ettiği ülkeden geliyor olmam beni gururlandırıyor. Bu yüzden çoğu zaman, "seçilmişlik", "Karşı konulamaz Lütuf" veya "Tanrı çağrısına yanıtlamada insan yetersizliği" gibi önemli teolojik konuları kabul eden bazı çağdaş imanlı öğretilerinin yanlışları, ihmalleri, korkunç uzlaşmaları ve kurdukları yanlış dostlukları işaret etme sorumluluğunu kendimde hissediyorum ve bunu yapmak için kendimde cesaret buluyorum. Gerçek Müjde, İsa'nın değerli kanı ile satın alınmıştır. Bunu unutmamalıyım! "Sorun ne ki, hepimiz Hıristiyanız?" gibi bir uzlaşmaya ne yer ne de zaman uygundur. Sadece bir tane gerçek Müjde vardır, herkesin duygularını, şartlarını veya seçim özgürlüğünü karşılayacak, birden fazla Müjde yoktur.

Egemen olan Tanrı'nın, seçilmişlik, Kendi ilahi takdiri ve 'çağırıldığı kişilerin' kurtuluşu üzerinde durmadan çalıştığına inanıyorum. İki yıl önce Portland'ta tanıştığım ilk kişi olan canım kardeşim Richard Bennet ile tanışmam bir rastlantı değildi. Richard, eskiden bir Katolik rahibiydi, şimdi ise gerçek bir imana sahip. Katolikliğe ve imandan dönüşe karşı yazdığı yazıları, toplantılarda yaymasına yardım etmişimdir. Yine, görüşmeye devam ettiğim, gerçek bir ruhsal gözlemci olan Oregon'lu Dick Knolls ile tanışmam da bir rastlantı olamaz. Dick, bana, tüm teoloji derslerinden daha çok teoloji ve Kutsal Kitap anlayışı kazandırdı. Tanrı, her zaman, Kendi halkından olanları, Kendi halkından olan diğerlerinin gözlerini açmak için araç olarak kullanır.

Tanrı, gözlerimi yavaş yavaş açmaya devam ediyor. Bu da bana heyecan ve mutluluk veriyor. Ruhsal olarak büyümeye devam ediyorum ve "Kutsal Kitap'a uygun" ile "Kutsal Kitap'a uygun olmayan" arasındaki ayrımı yapabilmek için Western Seminary'de geçirdiğim iki yılı sakince düşünüyorum. Lütfen, Tanrı'nın Sözünde keşfettiğim harikulade sonuçlara bağlı kalabilmem konusunda, Tanrı'nın bana her gün seslenmesi için dua edin. Tanrı'nın halkından hala geride kalan, dünyanın başlangıcından önce hazırlanmış olan sonsuz Kurtuluş'a yapılan

koşulsuz ve karşı konulamaz çağrının gerçek mirasçıları olan kişiler var. Ben bu gerçeğe, çalışarak aniden sahip olmadım. Bugün, yalnız olmadığımı biliyorum.

İmanlı açıklamaların ve görüşlerin ortasında derin bir teolojik ayırım yapma üzerinde önemli anlar yaşıyorum ve doğru olan Gerçeği, sadece Mesih'i ve Müjdesini, tek Olanı biliyorum. Bu da demek oluyor ki, sonuç olarak, Tanrı'nın Sözü olan "saf suyu" arıyorum. Hala daha, çok çalışmam ve alçakgönüllülükle dua etmem gerekiyor. Tanrı'nın, Kendisine hizmet etmem yolunda benim için somut hizmetler ve tasarılar belirlediğini biliyor ve buna inanıyorum. Her gün O'nun isteğinin olması için dua ediyorum ve O'nun Sözü'nü kendime uydurmak istemiyorum.

Lütfuyla beni kurtaran, Mesih'in değerli kanıyla beni satın alan ve arındıran Egemen Tanrı'ya, daimi minnettarlığımı, sevgimi, hizmetimi ve sonsuz hayranlığımı sunarım!

George Kucera

MESİH'TEKİ IŞIK VE YAŞAM

YAZAN: HERMAN HEGGER

(Hollanda'da doğan ve Brezilya'dayken Tanrı'nın lütfü aracılığıyla kurtuluşa kavuşan Herman, iman ettikten sonra 25 civarında kitap yazdı. Kurucusu olduğu "Doğru Yolda" ("In the Straight Street") adlı hizmet grubu, Kutsal Kitap'ın sunduğu gerçeğin sağlam bir kanıtı ve de Katoliklik hakkında araştırma yapanlara kaynak olmuştur. Herman, 1996'da "Tanrı'nın Buyruğu Sevgidir" ("God's Commandment is Love") ve "Işığın Ordusu" ("Army of the

Light”) adlı eserlerini yayınladı. Hollanda’da en çok satılan eseri, “Ana Kilisem, Seni Suçluyorum!” (“Mother Churh I Accuse You!”) adlı kitabıdır. Herman’a 01131- 26 – 361 – 5212 telefon numarasından ulaşılabilir ya da Hollandaca, İngilizce, Fransızca, Almanca, İspanyolca, Portekizce veya İtalyanca mektup yazabilirsiniz. Adresi: Dillenburglaan 8,6881 NV VELD Holland)

MANASTIRDAKI ÇABALARIM

Çocukken çok sık duyduğum şeylerden bir tanesi, sonsuz cehennemden kaçmanın en iyi yolunun bir manastıra girmek olduğuydu. Ben de bu tavsiyeye uymaya karar verdim.

Manastır yaşamının, kişinin iradesini güçlendirdiği ve kişiye tutkularını ve şehvetini denetim altına alabilme yeteneği kazandırdığı düşünülür. Bulduğum manastırda, böyle bir güce ulaşılabilmek için vücudumuza değişik şekillerde işkenceler ediyorduk. Haftada birkaç kez kendimizi kamçılıyor, çıplak vücudumuzu düğümlü kırbaçlarla kırbaçlıyorduk. Büyük acıya rağmen bu kırbaçlara sessizce dayanabilirsek, her çeşit bedensel ve cinsel arzuya da dayanabilme gücüne sahip olabileceğimiz söyleniyordu. Bize söylenen bir başka şey de, kendimizi kırbaçlayarak, işlediğimiz günahların borcunu ödediğimiz ve böylece Araf yerindeki çekeceğimiz cezayı kısalttığımız görüşüydü. Bileklerimiz, kalçalarımızın ve kollarımızın etrafına, etimizi delen ve içine geçen, tövbe zincirlerini takıyorduk. Daha başka, birçok çeşit “bedensel cezalar” vardı.

Kendi kendimizi çarptırdığımız cezaların yanında, gururumuzu ve kibirimizi kırmak üzere tasarlanmış, insanı alçaltan çeşitli alıştırmalar vardı. Bunlardan bir tanesinde, bir papaz kapının önünde yerde uzanıyor ve diğer papazlar, kapıdan geçerken yerdeki papazın üstüne basıyordu. Ben yerde ezilirken kendimi insanların üzerine bastığı bir solucan gibi hissettim fakat bu şekilde Tanrı’nın, istekli bir biçimde kendimi alçalttığım için benden hoşnut olması gerektiğini düşünüyordum.

Kendimizi en kötü şekilde alçaltışımız ise, bir yeri dilimizle yalayarak temizlemek idi. Bunu yaparken kendimi bir hayvan gibi, çamurda yuvarlanan bir domuz gibi veya burnuyla koklaya koklaya etrafı dolaşan bir köpek gibi hissettim. Bazen kendimi, tozda sürünen bir böcek gibi gördüğüm bile oldu.

Ama bunun yanında kendimi cezalandırıyor ve alçaltıyordum, kişiliğimde veya davranışlarımda herhangi bir değişim ve gelişim gözlemleyemedim. Keşfettiğim tek şey, zayıf ve günahkar doğamın çok fazla diri olduğuydu. Örneğin, yeri dilimle yalayarak temizlediğimimde, içimdeki en güçlü gurur ve kibir duygularım kabarıyordu. Kendi kendime “ne kadar adi bir herifsin” diye düşünüyordum. Sahip olman gerekeni ne güçlendirecek? Bu tür alçaltmalarla kendine acı veriyorsun. Ne kadar harika! Bu anlamsız uygulamalarla sadece gururumu şişirdiğimin farkına vardım. Manastır, başarısızlığa mahkum olan heybetli bir çabadır. Neden mi? Çünkü papaz ve keşişler kendileriyle beraber günahkar doğalarını da hücreye koyuyorlar.

TASAVVUF İLE TANRI’YA ULAŞMA GİRİŞİMİM

Papazlık stajı yaptığım yıllarda, nefsin isteklerini kırmak için yapılan işkencelerin beden üzerindeki acılarıyla birlikte zafer kazanma girişimlerinin yanı sıra, kendimizi dua uygulamalarına da veriyorduk. Bunu ruhsal veya iç yaşamı geliştirme olarak adlandırıyorduk. Bunun amacı, Tanrı, İsa Mesih ve Meryem ile olan kesintisiz iletişimimize, artan bir yoğunluk getirmektir. En büyük hedefimiz, gerçek tasavvufa ulaşmak idi.

Papazlık stajım boyunca, arzu edilen şu tasavvufa bir kez olsun ulaşamadım. Dolayısıyla, dua etmenin çok zor olduğunu düşündüm. Meditasyon zamanımızı iyi geçirmemiz için bize birkaç yöntem gösterilmişti. Akşamları, Rabbimizin azmi hakkında birileri tarafından yazılmış dindar düşünceler okunuyordu. Şuna benzer sorular soruyorduk: Acı çeken kim? O neden acı çekiyor? Neden? Kim için? Bu sorulara verilen tüm cevapların amacı, daha iyi bir yaşam sürdürebilmek için biz aklımızı hazırlarken, bizi günahlarımızdan ötürü tövbeye, iman, ümit ve sevgiye yönlendirmektir.

Genelde bu sorulara aceleyle cevap verirdim ve aklım kilisenin dışına çıkıp dolaşmaya başlardı. Ayrıca, Romalı Katolik yazarların Mesih'in çektiği elem üzerindeki düşüncelerinin oldukça zayıf olduğunu düşünüyordum. Onların düşünceleri, kendi duygusal yaşamına uygun olarak renk ve biçim veren bir kişiye ait düşüncelerdi. Benim dikkatimi çok fazla çekemediler.

1940 yıllarındayken, bir gün aklıma bir fikir geldi: Neden Kutsal Kitap almıyorum? O'nun içinde insan düşüncelerini değil Tanrı'nın kendisini bulacağım. Manastır kurallarımız bize, meditasyon zamanı boyunca bize ne okunursa onu yapmamızı söylüyordu. Bu meditasyon zamanı boyunca, izin verilmediği sürece de Kutsal Kitap okunmuyordu. Ancak Kutsal Kitap'ı okuma izni bana verilmişti.

KISA SÜRELİĞİNE KUTSAL KİTAP'I KULLANIŞIM

O andan itibaren her şey oldukça değişti. Meditasyon, artık eskisi gibi bana zihinsel yük getirmiyordu. Bu hoşuma gitmeye başladı! Tanrı'nın Sözü ile hareket etme düşüncesi beni sevindiriyordu. Kutsal topraklara ayak bastığımı biliyordum. Hayal gücüm Kutsal Kitap'ın dizelerinde sevinçle coşuyordu. Kutsal Kitap'ın sayfalarını tekrar tekrar okuyor ve cümlelerin içinde Tanrı'nın varlığının yanan ateşi önünde titriyordum. Ve, Kendi sözleriyle üzerime eğilen Baba'nın sevgisi aracılığıyla hareket ediyordum. Tüm bunların dışında, düşüncelerimde Tutku Hikayesi üzerinde yoğunlaşmayı tercih ettim. Her cümle, İsa'nın acı çeken ruhunun büyüklüğü hakkında bir şeyler açıklıyordu. Kendi görkemimde, merhametinde ve esenliğinde benden önce O dirildi.

İsa, artık o bakmak zorunda olduğum sayısız resimdeki kadın ile kişiliği olmayan bebeği ve cansız düşünsel bir fikir değildi. Artık O'nunla benim aramda, ruhtan ruha bir ilişki vardı. Evet iki ruh arasında bir ilişki vardı ancak bu ilişki henüz iki kişi arasında değildi. Bu ilişki daha sonra, kusursuz Müjde aracılığıyla İsa'yı kendi, mükemmel ve tek Kurtarıcım olarak tanıdığım zaman olmaya başladı.

KURTULUŞA OLAN GÜVENİM HIÇ YOKTU

Bu tür bir kişisel birliğe başlı başına bir engel olarak duran şey, lütfu kaybedebilme öğretisidir. Ben, üç kişiliğe sahip Tanrı ya da İsa Mesih üzerinde derin derin düşünürken, bir düşünce, aniden bana başka yönden saldırdı: Peki bu aynı Tanrı, bu aynı İsa Mesih, kendisiyle aynı şekilde birliktelik sürdürdüğümüz Kişi, bir gün sizi reddederse, “Bu yüzden sen, lanetli ruh, sönmeyen ateşin içine git!”. Emin olun, bu tür bir mahkumiyeti, günahlarımın karşılığı olarak düşünüyordum. Ve Tanrı’yla benim, sonsuza dek biribirimizden nefret etmemiz, O’nunla aramdaki saf ilişkiyi zedeliyordu.

MERYEM’E BAĞLI KALMAYA ÇALIŞIYORUM

Mesih’in mükemmel sevgisine olan bir diğer engel de Meryem’e tapmaktır. Roma Katolik öğretisine göre, Meryem’e olan bağlılık azmin en iyi örneğidir. Meryem’e ait bir çocuk asla kaybolmayacaktır. Bu sav, kürsüden sürekli olarak tekrar edilir. Ve netice olarak, Meryem’in gerçekten çocuğu olmayanlar, Cehenneme gönderilme riski taşıyorlardır.

Tüm çabalarım rağmen, Meryem’e karşı bir sevgi geliştirmeyi beceremedim. “Tüm kadınlar arasında bereketli olan” ve yüceltilen kadın olmasına rağmen, Meryem benim için, sadece bir yaratılan, bir kadın idi. Onda, ilahi hiçbir şey göremiyordum. Onu yaşamıma sokmayı beceremedim. Ona ettiğim dualar, nedense hep engelleniyordu. Sessiz bir şekilde onu derin derin düşünemiyordum. Meryem’e olan engin bağlılığı geliştirme konusunda üzerime düşen kısımda başarısızlığa uğramam büyük bir sorun oluyordu.

Meditasyon yaparken, kendimi tamamıyla İsa Mesih’i düşünmeye bırakıyordum. Birden Meryem’e çok az dua ettiğimi gördüm. Dolayısıyla, bir gün İsa Mesih’ten tamamen ayrı kalacağım korkusuna kapıldım. Ardından tüm lütfun arabulucusuna dönüp beni sonsuz lanetten kurtarması için ona yalvardım. Ona yeteri kadar zaman ayırmadığımı düşündükten sonra, bir kez daha Mesih’e, yani Kendisini Tanrı’nın Kutsal Sözünde beyan eden Mesih’e döndüm.

Daha sonraları, Meryem’de ilahi bir şey keşfetme arayışına girdim. Onda, sonsuz, edilgen, eskilere dayanan temeller; erkeklığe ait, etkin ve yaratıcı ilkelerinin tersine tüm yaratılışa açıkça görülen, kadınlığa ait, kavrayıcı ve bereketli ilkeler bulabileceğimi düşünüyordum. Bu sayede, dualarımı Meryem’e kolayca iletebilecek, onunla benim aramda gizli bir bağ kurabilecektim. Fakat bu arayışım beni putperestliğe doğru götürüyordu.

KARŞILAŞTIĞIM EN BÜYÜK SORUN: ROMA’NIN SON SÖZ SAHİBİ OLMA TALEBİ

Mesih ile mükemmel bir ilişki kurmaya engel olan bir diğer sürçme taşı da, Roma Katolik Kilisesinin şu bildirimleriydi: Tanrı’nın esini üzerindeki en ulu ve asil bilgi kaynağı Roma Katolik Kilisesidir. Kim nasıl görürse görsün, bu öğretiyi, Roma Katolikliğinin gözünde Kutsal Kitap’ı ikinci sıraya koyuyor. Kimi papazlar, inananlara Kutsal Kitap’ı sık sık okumasını

öğütlesede, bu gerçeği değiştiremez. Dolayısıyla bir Roma Katoliği, kendini Kutsal Kitap üzerinde tamamen yoğunlaşmaya asla veremez. Anlam çıkarması gerektiğini düşündüğü, ilahi Sözün kavramları, her zaman kalabalık soru kümesiyle sarılıdır. Eğer kilise, bir sorun üzerinde bildiri yapmışsa, Katolik kişi, Kutsal Yazılar'dan kendi anladığını bir kenara bırakıp Kilisenin görüşünü uygulamalıdır. Eğer, daha dikkatli düşünebilmek için Papaların ve konseylerin bildiride bulunma hakları Roma Katoliklerine verilmiş olsaydı, Kilisenin durumu daha tutarlı olurdu. Ancak bu da, bildirilerin çoğunlukla soyut ve bilgece olması gibi bir sorun yaratırdı. Katolikler, Tanrı'nın diri Sözü ile kıyaslanmayı kaldıramazlar. Onlar, kuru bir öğreti ayıbına hayat verirler. Bunların da ötesinde, bu bildirileri değişmeden korumaya çalışmalarına rağmen, bu bildiriler Tanrı Sözlere değildir, bunu Roma'da biliyor.

Roma, Kutsal Ruh sayesinde Katoliklerin hatasız olduğunu iddia etmesine rağmen, insanın sözlerine dayanıyorlar. Sonuç olarak bu bildiriler, Kutsal Kitap'ın dolaysız çekim gücünden yoksundur. Onlarda bulunan kişi, insana doğrudan konuşan Tanrı değildir. Yalnızca ilahi Söz'ün açıklaması üzerinde duruyorlar ve Roma bunun da farkında.

ROMA'NIN GÖLGESİNDE KALAN KUTSAL KİTAP

Roma Katolik Kilisesi, Kutsal Kitap'tan çıkardıkları, kesinlik sunamayan belirsiz kavramlar ve yaşam vermeyen Kilise bildirileri altında zorluk çekiyor. Kilise, üyelerini Kutsal Kitap okumaya teşvik ediyor, fakat bu tür bir okuma kişileri hiçbirşeye yönlendiremiyor. Kutsal Kitap, Kendisine uygun biçimde yaşayan Hıristiyanlar olmadığı sürece merkezi ve seçkin bir yere sahip olamaz. Romalı Katolikler için, Kutsal Kitap'ı geçici süreliğine yeniden canlandırmak için umut veren propagandalar yapmak gerekli olabilir fakat uzun dönem içinde bu propagandalar çökecektir. Kesinlik sunamayan ikinci sırada bir kitabı, kim günlerce veya yıllarca okur ki? Ayrıca bu kitap, kişinin kendi Kilisesinin öğretisine şüphe riski getiriyor, bu da büyük bir günah ve sonsuz lanet anlamına geliyor.

Tüm bu zorlukları karşılayan ve onların üstesinden gelen, “sadece Kutsal Kitap” yetkisiyle, “sadece iman” aracılığıyla, “sadece lütufla” kurtuluşun olabileceğini söyleyen –Reform öğretisi- Kutsal Kitap öğretisidir. İşte bu yüzden, Reform öğretisi, insanın ruhunun gerçekten hayat bulmasını kusursuz bir şekilde mümkün kılar. Kişi sadece İsa Mesih'i Kurtarıcısı olarak kabul ettiği imanı ile kurtulabilir.

GERÇEK RUHSAL BİRLİK

Tanrı ile birliktelik, kökte Tamamıyla-Diğerleri düşüncesine bağlıdır. Kişiler arası bir ilişkidir. Doğaya dayanan arayış, değişen doğa olaylarının arkasında Tamamıyla-Diğerleri düşüncesini içeriyor olsa da gerçek bir birliktelik sağlayamaz. Bir doğa araştırmacısı, ilahi güzel elbiseyi algılar ve Tanrı'nın yaratılıştaki ayak izlerini gösterebilir. Bir çeşit coşkunluğa erişip kendi küçük ve dar sınırlarından sıyrılabilir. Ağır dünyasal kuralları yarıp bu kuralların arkasındaki çürümez krallığa girebilir. İyilik, gerçek ve güzellik kendisine açıklanabilir. Ancak, teorik olarak, kendisiyle aynı fikirde olamayan tüm evrenin Yaratıcısının, kişisel bir Tanrı'nın varlığını itiraf etse bile, gerçek birlikteliğin özünü yani Tanrı ile kurulan kişisel bağı kavrayamaz. Bir doğa araştırmacısı, Tanrı ile gerçek bir birliktelik oluşturmamıştır.

Yaşayan Tanrı ile, İbrahim'in, İshak'ın, Yakup'un Tanrısı'yla, Rabbimiz İsa Mesih'in Babası ve Tanrısı'yla tam bir bağ oluşturma sorunuyla karşı karşıyadır.

Gerçek birlik, sadece Yaratıcıya bağlı kalma hissi değildir, bunun yanında Tanrı'nın lütfuna bağlı kalma anlayışını da içerir. Bu sayede, Tanrı ile birliktelik halkası sağlamlaştırılır. Yaratılışın farkında olan birisi, kollarını cennete doğru uzatır, ruhu Tanrı'nın rengarenk ışığını arzular, Sonsuz ve Sınırsız krala tapınmak için diz çöker ve Sonsuz, Zamansız olana doğru doğuştan sahip olduğu bir yönelme gösterir. Fakat, Baba'nın sevgiyle açtığı kucağı hissetmez. Er ya da geç, aşağıdaki boşluğu anlattıktan sonra, en azından yoğun yürek çarpıntısı hissetmeye mahkumdur. Ruhu, ağzını açan karanlığın kokusunu almaya başlar.

Yaratılıştan haberdar olan birisi, günahkar olduğundan habersiz olabilir. Bu habersizliğin sebebi, hayatında rol alan ışığın, yüce ışığın yansıması olduğunu fark edememesidir. "Sadece iman" öğretişi, yukarı olduğu gibi aşağıya doğru da, ruha mükemmel bir esenlik sağlar. Bu öğretişe göre insanın kurtuluşu, sadece ve sadece İsa Mesih'in kefareti ölümüne ve ölümden dirilişine iman etmekle gelir. İsa'ya güvenmek, olmak ya da olmamak gibi bir sorundur.

OLMAK YA DA OLMAMAK

Rabbe olan inancım kurtuluşumdur. Bu da, imanımın beni derinden ele geçirmesinin nedenidir. Bu, yüreğimin derinlerinde olan bir şey. Bende heyecan uyandıran, beni tamamen ve sadece İsa'ya yönlendiren ve yaratılışında yer alan en üst şeydir. Bu yönlendirme, canımı acıtmıyor, imanımı İsa'nın merhametli sevgisine çeviriyor ve rahatlatıyor. Ayrıca, aşağıya doğru olan şüphe ortadan kalktı. Beni kurtaran, imanımın içtenliği değil İsa'ya olan imanımdır. Sanki, ruhum kendisinden ayrılıyor gibi. Kendisini aşabilir ve sevgiyle derin derin kurtarıcısını düşünebilir. Bu iman bir kişiyi, gerçek tasavvufu, Tanrı ile ruhsal birlikteliği yaşamaya iter.

"Sadece Lütuf"-- bir kişi sadece lütufla kurtulur. Cenneti kazanamaz. Onu kurtaran şey Tanrı'nın sadakatidir. "Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz." (Yuhanna 10:28). Kurtarıcının bu vaatlerinden ötürü insan, İyi Çobanın kolları arasında tamamen güvende olduğunu bilir. Tanrı'nın lütfundan asla ayrılmayacağını bilir. Tanrı'nın kendisi, bizim azmimizi elinde tutuyor. Tanrı hiçbir zaman, kendi elinin işini bırakmaz. Artık sevgiyi rahatsız edecek bir şey olamaz; sevginin parlaklığını karartacak, ışığını söndürecek korku olamaz.

"Sadece Kutsal Kitap"-- sadece Kutsal Kitap, kayıtlı olan Tanrı esinidir. Siyah olsun, beyaz olsun herkesin arzusuyla incelemesi için olan, Tanrı'nın kendi esinidir. İnsanın Tanrı'yı araştırması için, Tanrı'nın insana verdiği kusursuz bir hediyedir.

SIZI ÖZGÜR KILAN GERÇEK

Artık insan gelenekleri, insan üzerinde bir iddiada bulunamaz. Bu, azizlerin arasında da doğru sayılır ve yüce hizmet için bir araya gelen azizlerin oluşturduğu ve yüzyıllardır böyle devam eden Kilisede de geçerlidir. Bir imanlı, kendisini Tanrı'nın Sözü'nü derinden anlamaya

yönlendirilecek bir çok büyük şey bulabilir. Ancak, Kutsal Yazılar, her zaman, herhangi bir öğretinin içerdiği gerçeği ayırt eden ilk ve son sınav yeridir. Dolayısıyla, bir imanlı, Kutsal Kitap'ı dikkatle okur, verdiği mesajı alır ve Ruh'un onu aydınlatması için dua eder. Yaşayan Tanrı da, sözü aracılığıyla ona konuşur ve ruhunu kutsallık, iyilik ve sevinçle doldurur.

TERFİHİM VE ŞÜPHELERİM

Yedi yıl papazlık yaptıktan sonra, Brezilya'daki bir Roma Katolik İlahiyat Fakültesinde Felsefe Profesörlüğüne terfi ettim. Bununla birlikte, ciddi kuşkular bana saldırmaya başladı.

Bu tür kuşkular doğmaya başladığında ne yaptım? Asla istekli bir şekilde onları kabul etmedim. Kilisenin öğretisinin gerçekten yanlış olabileceği düşüncesini aklımdan geçirmeyi reddettim. Kilisenin öğretisinde hata olabileceği olasılığını bir an bile kabul etmem demek, Roma'nın öğretilerine göre, ölümcül bir günah işliyor olmam demektir.

Roma Kilisesinin öğretisi hakkında şüphe duyma ve soru sorma yasağı, Roma Kilisesinin büyük gücünün kaynağıdır. Protestanlar, Roma Katolik öğrencilerinin kusursuz Müjdeyi keşfetmeden Kutsal Yazıları çalışmalarının nasıl mümkün olabileceğini merak ediyorlar. Bunun yanıtı basit bir gerçeğin altında yatıyor: Roma Katolikleri özgür değil, hatta, Roma'dan uzaklaştırılması gereken sönmeyen ateşin tehdidi altındadır. Bir Katolığın, bir an bile samimi bir şekilde Kutsal Kitap'taki Reform görünüşünün doğru olduğunu düşünmesi, kilisenin kendisini reddetme tehlikesiyle karşı karşıya getirir. Bunu yapan bir kişi Roma Katolikliğinin, kendisine şu sözleri söylemeye hazır olduğundan emindir: "Seni lanetli, benden uzak dur!"

Bu tür şüpheler ruhumuza saldırdığında korkmamamız gerektiği bize defalarca öğretilmişti. Bu kişiler, bana ruhsal tavsiyelerde bulunuyorlardı. Fakat tereddütsüz verdikleri tavsiyeler değişmezdi, "Şüphelerin, papazlığını bırakman için bir neden değil." Roma Katolik öğretisine göre, kişi her defa şüphesine galip geldiğinde, cennette daha yüksek bir mevkiye sahip oluyordu. Bu tür durumlarda bize, en kısa duaları etmemiz ve başka bir şey düşünmemiz tavsiye ediliyordu. Şüphemiz yatıştıktan sonra da, sorun üzerinde çalışma yapabilecek hale geliyorduk. Protestanlığın doğru olabileceği düşüncesinin sadece şeytandan gelebileceğini öğretiyorlardı.

TOMAS GIBI ŞÜPHELENMEYE İZİN VERİYORLARDI

Kilisenin öğretisi hakkında herhangi bir şüpheye düşmenin yasak olduğunu söylemiştim. Fakat yöntembilimsel bir şüpheye müsaade ediyorlardı. Böyle şüphelere, öğretici olması amacıyla izin veriliyordu. Tomas Aquinas, bu yöntemi kendi Summa Teolojisinde düzenli bir şekilde kullanıyor. Bu yöntemde, başlangıçta karşı görüşü daha iyi anlamak için doğru kabul ediliyor ve daha sonra eskisinden daha etkin biçimde bu görüş reddediliyor. Aynı yöntem, Katolik olmayan kişilerle tartışılırken de uygulanıyor. Bir Roma Katoligi, karşı görüşün doğru olabileceğine inanıyormuş gibi davranabilir fakat bu tür bir kabullenmenin içten olması gerçekten imkansızdır.

PAPAZLIK GÖREVLERİM ŞÜPHELERİ ARTIRIYORDU

Bir papaz olarak, bana verilen ilk güç, günlük ayin törenleriydi. Roma'ya göre, kutsal adama sözcüklerini fısıldarsam, ekmek ve şarap, Rabbin Bedeni ve Kanına dönüşecekti, yani ellerimde bir mucize gerçekleşecekti! Bu ekmek ve şarap öğretisi beni hiç büyülememişti. Bu nesnelere önünde isteksizce diz çöküyordum. İçimde bir şey Ekmeğe dua etmeye razı olmuyordu. Ekmek ve şarapla sulandırılmış bir Tanrı, benim derin dinsel duygularıma tersti. Bu ölü şeylerde kendini gösteren Tanrı'ya ruhumu kaldırmak bana zor geliyordu. Yediğim ekmekteki yüce Kurtarıcının görkemini keşfedemiyordum.

Roma Katolikleri de bu zorluğun farkındalar. Asla "Midemdeki İsa" demezler, "Yüreğimde oturan İsa" derler. Gönülsüz bir şekilde, formüllerini bir yolla ruhsallaştırıyorlar: "Bu benim bedenimdir!"

Ekmek ve şaraptaki asıl nokta nedir? Eninde sonunda İsa, ekmek ve şarap olarak mideme konacaksa bunun bana yararı nedir? Gerçekten de önemli olan şey, Kurtarıcımın yaşadığım birlikteliktir. Bu tarzdaki bir bedensel varlık ne işe yarar? Sadece dikkatimi, borcumu ödeyen Kurtarıcımın görkeminden ayırıp başka tarafa yönlendirmeye yarar. İsa bana, Kendi Sözü ve Ruhuyla görünür. Müjdesinde Kendisini bana açıkladığı sürece O'na dayanırım.

BEDENSEL VAR OLUŞ

Ekmek ve şarap aldıktan sonra, Rabbin bedeninin sihirli biçimde var olması öğretisi beni sadece korkutuyordu. Sanki beni ısıtan alev değil de kurutan ateşin önünde duruyordum. Ortada sevgi kuşkusu yoktu. Bu yüzden O'na ne diyeceğimi bilmiyordum. Mecburi şükran karşı mücadele ediyordum. Düşüncelerime saldıran saptırmalardan korkmaya başlamıştım. Giderek korkutan boşluk anlayışı bende yerleşiyordu. Bana zor gelen bir diğer şey de, ekmek ve şarap teorisine bulaşan kişilikti. Roma'ya göre, sunağa gelen gerçekten İsa'nın bedeni ve ruhu değildi. İsa cennette oturur. Ekmek ve şarap, Mesih'in bedeni ve kanına dönüşür. Bu sebebe dayalı bir var oluşla İsa'yı ifade etmek konusunda büyük bir zorlukla karşılaştım. O'na dönmek istediğimde bunu bir engel olarak görüyordum, çünkü bu şekilde bir bedensel var oluş olamaz.

RUHSAL VAR OLUŞ

Birçok Protestan teoloğu, İsa'nın Rabbin Sofrasındaki gerçek var oluşunu öğretiyorlar, fakat onlar bunu ruhsal anlamda düşünüyorlar. Gizemi, ölü bir sebebe bağlayarak açıklamaya çalışmıyorlar. Ekmek ve şarabın imzası ve belirtisi aracılığıyla İsa'nın bize sevgisini ve sadakatini göstermek için, Rabbin sofrası ile aramızda olduğunu kayıtsız kabul ediyorlar. Dolayısıyla, Rabbin Kutsal Sofrası, yüce Kralın kusursuz varoluşuyla kişiyi korkutamaz, bunun yerine kişiyi dünyanın üstünde bir esenlikle doldurur.

SAHIP OLDUĞUM İKİNCİ GÜÇ VE DAHA ÇOK ŞÜPHE

Bir papaz olarak sahip olduğum ikinci güç, itiraf ayininin yönetimidir. İtiraf, Roma'nın sahip olduğu gücün çok önemli bir parçasıdır. Roma'nın en çok önem verdiği şeyin, stratejik temelini oluşturuyor. Ruhban sınıfından olmayanlara, ruhban sınıfına itaat etmeleri vurgulanıyor. İtiraf zamanında, papaz yargı koltuğuna oturur. Tövbekar ise, zayıflığını itiraf eder. Kimseye açıklayamadığı sırlarını açığa vurur. Tövbekarın günahlarından bağışlanıp bağışlanmayacağı papaza bağlıdır. Papaz, tövbekar için cennet ile cehennem arasında bir karar verir.

Burada, Roma Katolik Kilisesinin bu kulağa fısıldanan itiraf eylemini savunmak için ileri sürdüğü Kutsal Kitap ayetleri hakkında konuşmayacağım. Sadece sormak istiyorum: "Tanrı'nın çocuklarının görkemli özgürlüğü bu mudur?" Kutsal Kitap'ın coşkulu hamtlarında bahsettiği mutlu kurtuluş bu mu? Beytlehem'den beyan edilen esenlik bu mu? Bunun içinde, kaybolan kuzusunu kırlarda arayan ve bulduktan sonra ağıla kadar kuzuyu omuzlarında taşıyan İyi Çoban hakkında herhangi bir şey var mı? Kuzu, çağrıldığı ağıla gelene kadar gizli itiraf yolundan geçerken sonsuz ölüm tehdidiyle tekmelendiğini görmüyor musunuz?

TANRI'YA YAPILAN GERÇEK İTIRAF

Doğrusu, suçunun yükü altında sıkışmış bir imanlının Tanrı'ya günahlarını itiraf etme çabası iyidir. Ayrıca güvenilir bir insana itiraf etmesi de bir anlamda iyidir. Bunun hafifletici ve rahatlatıcı etkisi olabilir. Bir kişi, özel günahlarından ötürü kırık bir kalbe sahip olabilir ve günahının bağışlandığına inanmak ona zor gelebilir. Aslında Kutsal Kitap'a göre İsa'nın merhametinde bağışlama kısıtlamasının olmadığını bilir fakat bir imanlı kardeşin, arkadaşın bireysel olarak bu gerçeği apaçık bildirmesi onu güçlendirir: "Mesih'in ölümü, senin günahlarını da kapsıyor." Ancak, bu itiraf ve bağışlama, Roma Katolik Kilisesinin anladığı anlamdakinden oldukça farklı. Kendisini suçlama ihtiyacı duyarak itiraf zamanına gelen, çok az sayıda kişi hatırlıyorum. Büyük çoğunluk gelmek zorunda olduğu için geliyordu. Onlar için bu, eğer cehennemden kurtulmak istiyorlarsa uğraşmaları gereken zahmetli bir işti.

GERÇEĞİN ALTINDA EZİLİYORUM

Birçok kez, Kutsal Kitap'ı okudum ve kendime sordum, "Kilisem gerçekten de bu kitapla uyuyor mu?" Kutsal Kitap'ta, Tanrı ile insan arasındaki tek aracının, Çarmıhta günahın cezasını ortadan kaldıran İsa Mesih olduğunu açıkça belirtiyor. Diğer yandan benim Kilisem, başka araçların da, özellikle "tüm görkemlin arabulucusu" nun Meryem olduğu öğretiliyordu. Ayrıca, Tanrı'nın Kutsal Kitap'ı yorumlama gücü ve yetkisini sabit bir şekilde Papa'ya vermiş olmasından ve her Hıristiyanın Papa'nın görüşlerini kabul etmesi gerekiyor olmasından şüphe duymaya başladım. Papa'nın Kutsal Kitap'ın açık olan sözcüklerini geçersiz sayıp yeniden ifade etme yetkisine mutlak suretle sahip olması doğru olabilir miydi?

Özellikle korkutularak, bir kişinin akli felce uğratılmış, düşünceleri bulanıklaştırılmış ise, kişi ölümcül günah ve cehennemle tehdit ediliyorsa ve de sonsuz ret olma alevleri kişiyi belirlenen bir sonuca varmaya zorluyorsa, mantıklı bir iş nasıl yapılabilir? Eleştirmek gerekirse, bu şekilde yapmaya zorlayan bir anlayışın sonuçları açıkça güvenilir değildir. Yaptıklarım, Roma Katolik öğretisinin ne derece kesinlik taşıdığını belirleyemiyordum. En iyisi, onun gerçekliğini kabul etmektir. Bundan başka bir şey yapamıyordum. Bunun ötesinde bir şeyi ileri sürmem kendime yalan söylemem olurdu. Bilinçaltım artık, akli kararsızlığım üzerindeki mantıksız inançlarımı yansıtmakta başarılı olamıyordu. Uzun süre bilinçaltımın işlerini gözlemledim. Kendi kendimi kandırdığımdan ötürü suçlu olduğum için vicdanımın beni sürekli azarlayacağını biliyordum. Ve bu düşünceyle, artık Roma Katoligi olarak anılamazdım. Kilisenin öğretisi beni kovuyordu.

Aertnüs Damen'in yazdığı Theologia Maralis adlı çalışma kitabımızda, imanın gerçeklerine inatla tutunan birisinin kesinlikle dine karşı geldiğini ve imanını yitirmiş olduğunu okumuştum. "Dubius in fide, infidelis est" ("İmanından şüphe eden kafirdir") söylemine göre, artık bir Roma Katolik inanlısı değildim. Tanrı'nın esininin varlığı üzerinde Kilisenin yaptığı tartışmaların bir olasılıktan başka bir şey olmadığını inatla ileri sürüyordum. Bu inatçılık, bendeki bir asilik veya gururdan kaynaklanmıyordu. Bu, sadece kendime karşı açık olma sorunuydu. Önümde iki seçenekle karşı karşıyaydım: ya, bir Roma Katoligi olarak kalıp yaşamıma bir yalancı olarak devam edebilirdim ya da, en derin kavrayışlarıma gerçekçi kalıp Kiliseyi terk edebilirdim. Ben ikincisini seçtim. Luther ile beraber, "İşte buradayım; öteki türlü yapamıyorum." diyebilirdim.

ÜZERİNDE DURDUĞUM YER KUM DEĞİL, KAYA İDİ

Düşüncelerimi Roma'nın öğretisi bildirilerine teslim etmeyi memnuniyetle reddettiğim an, çok kötü bir andı. O ana kadar, Roma Katolik Kilisesi benim dayanağım, inançlarımı inşa ettiğim kayamdı. Artık, evimi kumun üzerine inşa ettiğimi anlamıştım. Kendi kendini dürüstçe değerlendirme dalgaları, evimin temelindeki kumu götürmüş ve evimi yıkmıştı, ben de umutsuzluk seliyle sürükleniyordum. Dayanabileceğim bir dayanak bulamadım. Yolumu, yaşamın değişik kesimlerindeki çalılıkların altına doğru yöneltmek zorunda kaldım.

Yüreğimde böyle şüpheler taşıyarak, açıkçası Roma Katolik Kilisesinde bir papaz olarak kalamazdım. Yaşayan bir ölü olan manastır, benim için son durağa gelmişti. Sonunda, nefes almakta özgür olduğum büyüleyici gerçeklik dünyası için, gölgelerin ve şekillerin yaşamını bıraktım. Profesör olarak görevimi bıraktım ve Roma Katolik Kilisesini terk ettim. Sıcağı emmiş tropik Brezilyalı olan papazlık cübbemi bir kenara bıraktım gömlek kolluklarımın içinde hafif ve özgürce yola koyuldum. Ancak, derinlerde bir yerde hala suçumun ağırlığını taşıyordum.

İMAN YOLUYLA, SADECE LÜTUFLA KURTULDUM

Dıştan özgür gibiydim ama içim rahat değildi, çünkü Tanrı görüşüm tamamen kaybolmuştu. Rio de Janeiro'daki bir evangelical kiliseden çok yardım gördüm. Bu kilise, tüm imanını Kutsal Kitap'ın öğretilerine dayandırmış yerel bir topluluktur. Oradaki insanların sıcak

karşılamları bana çok yardımcı oldu. Hiç param yoktu, bana sivil kıyafet, yemek ve kalacak yer sağladılar. Onlara her zaman minnettar kalacağım. Ama beni en çok etkileyen şey öğretileriydi. Kutsal Kitap'tan bu tür açıklamalar duymak benim için tamamen yeni bir şeydi. Acaba Katolik olmayan bir vaiz bana yardım edebilir miydi?

Elbette, ilahiyat eğitimim ve papazlığım boyunca bu kiliselerin yanlış öğreti verdikleri iddialarını sık sık duyuyordum fakat bu öğretilerin ne olduğunu asla anlamamıştım. Rio de Janerio'daki bu toplulukta, bir kişinin kendini kurtaramayacağını veya kendi çabalarıyla cennete girmeyi hak edemeyeceğini çünkü son derece kayıp ve ümitsiz olduğunu duydum.

Tüm bunlara yürekten katılabiliyordum, çünkü ben de kendimi değiştirme konusundaki beceriksizliğimi açıkça görmüştüm. En büyük çabalara ve her çeşit tövbeye rağmen, değişmiş bir kişi olmayı becerememiştim. Vaiz daha da ileri gidiyordu ve günahtan kurtulmanın tek bir yolu olduğunu, bu yolun da Tanrı tarafından verilen karşılıksız bağışlanma ve yeni bir yaşam olduğunu söylüyordu. Bu kurtuluşu ve yeni yaşamı, herkese hatasızca ve karşılıksızca veren İsa Mesih'ten, kendisini O'na tam bir adanışla sunan kişilere nasıl aktarılacağını gösteriyordu.

IŞIK VE YAŞAM

Başlangıçta buna inanmak bana zor gelmişti. Sanki bir peri masalıydı, inanmak için gereğinden fazla iyiydi. Mesih'e teslim olmanın güzelliğini görebiliyordum. Hem kulağa hoş geliyor hem de çok kolay görünüyordu ve pahalı durmuyordu. Bir Katolik olarak bu tür bir kurtuluşun yaşamdaki en zor savaş olduğuna inanıyordum. Bir mücadele etme ve Tanrı'nın lütfunu hak etme savaşı veriliyordu. Ancak artık, Kutsal Kitap'taki doğru öğretiyi anlamaya başladım. Evet, kurtuluş gerçekten de dünyadaki en zor şey ve Tanrı'nın yasının gerektirdiği her şeye tam anlamıyla itaat edilerek, başka bir diğer deyişle, günah işlemekten mükemmel yaşayarak hak edilmelidir. Fakat şaşırtıcı olan gerçek ise, Tanrı'nın Oğlu olan Rabbimiz İsa Mesih'in, Kendisine inandığımız sürece tüm bu gerçekleri bizim için ve bizim adımıza yerine getiriyor olmasıdır. "İnsanlar, İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. Tanrı, Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabrederek, daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı." (Romalılar 3:24-26).

Sonunda harika bir hamle gerçekleşti. Ruhum, kendisini tam bir imanla Mesih'e açtı. Mesih'i çarmıha gerenlerin sadece Yahudiler olmadığını, benim de payım olduğunu görebildim. Günahlarımı O yüklenmişti. Gözleri kör eden ışığın parıltısı, eski yaşamımdaki çöp yığını aydınlattı.

Ruhum, bombalanmış bir şehir gibi önüme serilmişti ve tüm varlığıma işleyen günahımı görmenin acısıyla dolmuştum. Fakat, çöp yığınının üzerinde şunun farkına vardım ve gördüm, Mesih beni bağışladı ve gerçek bir Hıristiyan yaptı. Yeni bir yaratık olmuştum.

İsa, kendisi ile gerçek Hıristiyan arasındaki ilişkiyi şu sözlerle dile getirmişti, "Ben iyi çobanım. Benimkileri tanırım. Baba beni tanıdığı, ben de Baba'yı tanıdığım gibi, benimkiler de beni tanır. Ben koyunlarımın uğruna canımı veririm." (Yuhanna 10:14). Katolik rahipliği

olarak sürdürdüğüm yaşamımda hiç bilmediğim, Tanrı ile yakın ilişkide bulunduğum yeni bir yaşama başlamıştım. Roma Kilisesinin ölü kuralcılığı geride kalmıştı ve gelecek, harika olan Tanrımız ile canlı bir kişisel ilişkiden ibaretti.

.....

AÇIKLIK GETİREN YOL

JOSEPH CHERUCHERIL

Doğumumdan itibaren önüme koyulan yolda yıllarca ilerledikten sonra, İsa Mesih'in Yuhanna 14:6'daki "Yol, gerçek ve yaşam benim" sözleri, beni alıp tamamen yeni bir yola koydu. Yaşamım ebedi şekilde değişti ve aldaticılığın karanlığı, yerini taviz vermeyen gerçeğe bıraktı.

Gelenekleri ta, M.S.52 yılında Güney Hindistan'da şehit edilen Aziz Thomas'ın yaşadığı döneme kadar uzanan bir Roma Katolik ailesinde doğdum. İçinde bulunduğum bir başka gelenek ise Kerela geleneğiydi. Güney India'da söylenilene göre, Suriye'nin Cana şehrinden olan Thomas adlı bir tüccar, M.S. 345 yılında 72 aileyle birlikte Kerela'ya gelir. Bizler de Roma Katolikleri olarak bu ailelerin soyundan olduğumuza inanıyorduk.

Bu gelenekler doğru da olsa yanlış da olsa, gerçek şu ki, ailem tarafından Katolik inancının en sıkı disiplini altında büyütülmüştüm. Ben daha 7 günlükken vaftiz edilmişim. Eğitimimi, bu dini sistemin disiplini ve adetlerine bağlı olan Roma Katolik okullarında tamamlamışım. Doğru olmak için geleneklere, inançlara, uygulamalara tutunuyordum ve rahiplerin uzun pelerinli cübbeleri ile Kutsal ayinlerde ve toplantılarda giyinen güzel rahip elbiseleri, beni cezbediyordu. Liseyi bitirdikten sonra bana, amcam Rev. Matthew gibi, rahip olmam gerektiğini söylediler.

1963'te küçük bir ilahiyat fakültesine girdim. Orada iki yıl okuduktan sonra, Kottayam'daki st. Thomas Apostolic Major İlahiyat Fakültesine girdim. 1965'te felsefe dersleri almaya başladım ve 1968'de bu dersleri bitirdim. Bu üç yıl boyunca, Yunan antik felsefesi, Ortaçağ inanışları ve antik psikoloji, çağdaş psikoloji ve mantık dersleri gördüm. Yaz tatillerinde de evde aileme, kilisede de gençlere Kateşizmi öğretme ve onlarla ilgili çalışmalar düzenleme konularında rahibe yardım ediyordum.

Sonra, dört yıl boyunca sistematik ilahiyatın tüm yönlerini araştırmaya başladım. Tatil dönemlerinde, kilisedeki rahibe yardım etmeye devam ettim ve diğer kiliseler sayesinde de değişik papazlık tecrübeleri kazandım. Pazar günleri ayinler yönettim, gençlerle zaman geçirdim ve değişik yollarla kilise rahiplerine yardım ettim. Bu yıllarımın sonunda da, 21 Aralık 1972'de rahipliğe atandım. Atanma günüm çok törenli kutlamalara sahne oldu. Ailem dahil herkes ellerimi öpüyor, saygı ve hayranlıkla bana bakıyordu. İlgiye boğulmuşum.

Rahiplik yaşamımda bir Ortodoks Katoliktim ve tüm bağlılığımı tek yetkili kişi olarak Papa'ya vermişim. Her gün, aynı şekilde, Katolik Kilisesinin geleneksel uygulamalarını yerine getirerek ayinleri yönetiyordum, ta ki Tanrı'nın lütfu yaşamıma değişiklik katana kadar. Tanrı'nın Kutsal Annesi bana saldıracak diye Meryem'e tapınma, resimlere saygı gösterme gibi boş uygulamalar, günahların bağışlanması için fısıldanan itiraflar ve bebek

vaftizinin gerekliliği, beni ruhsal olarak kararsız hatta perişan hale getirmişti. Kutsal Kitap'a aykırı dogmalar ve Papa'nın değişmezliği de beni rahatsız ediyordu. Ekmek ve Şarap ayininde İsa'nın gerçekten görüneceğine olan inancım giderek azalıyordu. Bu şekilde sessiz kalmaya devam ettim ancak biliyordum ki, eğer şüphelerimi dile getirirsem, kiliseden atılabilir, işkence görebilir ve hatta Roma Katolik birliğinin arkasındaki rahip ve başpiskoposlar tarafından tartaklanabilirdim.

1985 ile 1986 yılları arasında, rahipliği terk etmiş bir aziz olan Simon Kotloor ile irtibata geçtim. Simon, gerçekten de Rab'bi tanıyor ve belirgin bir sevinç ve memnuniyetle Rab'de yürüyordu. Beni Kutsal Kitap'a yöneltti. Anlasam da anlamasam da her gün hiç sektirmeden Kutsal Kitap okuma alışkanlığını kendime kazandırdım. Tanrı Sözü düşünce yerleştikçe, Roma Katolik Kilisesinin birçok konuda Kutsal Kitap ile uyuşmadığını görmeye başladım.

Simon aracılığıyla, Amerika'nın Californiya eyaletinde San Diego'da yaşıyan, Missions to International'in müdürü ve eskiden bir rahip olan Bart Brewer'ın yazılılarıyla tanıştım. Bu hizmet grubu tarafından yayınlanan kitap ve yazıları okudum. Zamanla gördüm ki, İsa'nın çarmıha gerilmeden önceki akşam, duasında açıkça belirttiği gibi, Tanrı'nın Sözü gerçektir, *"Onları gerçekte kutsal kıl. Senin sözün gerçektir."* (Yuhanna 17:17) Ve anladım ki, gerçeğin yaşam ve kutsallık üzerinde mutlak yetkisi vardır. *"Tanrı, kendilerine sözünü gönderdiği kimseleri ilahlar diye adlandırır. Kutsal Yazı da geçerliliğini yitirmez."* (Yuhanna 10:35). Rab, gözlerimi Tanrı'nın Sözüne ve değerli armağanı olan kurtuluşa açabilmem için Simon Kotloor'u kullandı.

Tam olarak hangi gün kurtuluğumu bilmiyorum ama özellikle 1994 ile 1995 yıllarında Tanrı tarafından kurtuluşa doğru sürüklendiğimi biliyorum. Kutsal Kitap'taki şu ayetler beni oldukça etkilemişti: *"Yol, gerçekte ve yaşam ben'im. Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez."* (Yuhanna 14:6), *"İsa'nın Rab olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın. İnsan yürekten iman etmekle aklanır, imanını ağızla açıklamakla da kurtulur."* (Romalılar 10:9-10), *"O'nun aracılığıyla hepimiz aynı Ruh'ta Baba'nın huzuruna çıkabiliriz."* (Efesliler 2:18), *"Rab'be yakaran herkes kurtulacaktır."* (Romalılar 10:13), *"İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu yabancı dillerde konuşmaya başladılar."* (Elçilerin İşleri 2:4).

Rahip olarak geçirdiğim yıllarda, yerine getirilmesi gereken kurtuluş işlemi olarak düşünölen kutsal sisteme ve bireysel iyi işlere olan güvenim yavaş yavaş kayboluyordu. Tanrı'nın Sözü, hiçbir dinsel uygulamanın düzeltmeyeceği günahlarımdan ötürü beni suçlu çıkarıyordu. Beni, günahlarımdan ve günahlarımla etkilerinden sadece İsa Mesih'in kurtarabileceğini açıkça gördüğüm zaman, hemen iman ettim ve kurtuldum.

Ne kadar güzel bir rahatlık ve özgürlük! Baba Tanrı'nın kabul edebileceği tek mükemmel günah sunusu budur. İsa Mesih'in günahlarımla için çarmıhta kurban edilmesinin yeterli olmadığı, günahımızın bedelini bizim de ödememiz gerektiği öğretilmişti. Roma Katolik öğretisi ve uygulamalarına göre, kefarete, memnuniyet ve özellikle Meryem ve azizlere layık olmak da bizi kurtarabilirdi. Tamamen Tanrı ve tamamen insan olan İsa Mesih, tüm günahlar için tamamen ve yeterli bir bedel ödemiştir. Roma gelenek ve öğretileri, İsa Mesih'e inanan herkese Tanrı'nın karşılıksız olarak verdiği kurtuluş armağanını baltalıyor.

II Vatikan Konseyi Bildirisi, (No.6) Indulgentiarum Doctrina'ya göre,

"... azizler, kendilerinin ve başkalarının günahını ödemek için kendi Çarmıhlarını taşırlar. Merhamet Babası olan Tanrı'dan kurtuluş görmeleri

konusunda kardeşlerine yardım edebileceklerinden emindirler. Kutsal Bakire Meryem'in iyi işleri ve duaları, Tanrı'nın önünde gerçek anlamda engin, sınırsız, hatta ve hatta önceliklidir. Hazine de Rab Mesih'in ardından giden, O'nun lütfu ile yaşamlarını kutsallaştıran ve Baba'nın kendilerine verdiği görevi üstlenen azizlerin duaları ve iyi işlerinden oluşur. Bu şekilde, azizler, kendi kurtuluşlarını kazanmışlardır ve aynı zamanda kardeşlerini de kurtararak Gizemli Bedenin birliğini sağlamışlardır.”

Böyle bir öğretiş, Tanrı'nın Sözü'nü yalanlıyor ve bu öğretiş hayatlarının düzeni olarak takip edenleri köleleştiriyor. Kurtuluşun tek yolu, lütufla gelen İsa Mesih'e imandır. (Efesliler 2:8-9) Kurtuluş, ne benim ne de ölü veya diri birisinin işleriyle gelmez. “Çünkü kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe erdirmiştir.” (İbraniler 10:14) Romalılar 11:6 buna daha da açıklık getiriyor, “Ama bu, lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Aksi halde lütufla artık lütufla olmaz!”. İman ettiğim an, günahlarım, Mesih'in çarmıhta akıttığı kan aracılığıyla tamamen ödendi. Tanrı tarafından sonsuza dek doğru ilan edildim çünkü Mesih'in doğruluğu bana değer verdi.

Roma Katolik Kilisesi şunu iddia ediyor: “Doğru sayılma vaftizle, imanın kutsallığı ile sağlanır. Merhametin gücüyle yüreğimizi haklı çıkaran Tanrı'nın doğruluğunu bize verir.” (Katolik Kilisesi Katesizmi, 1992) Kutsallık düzeni, hak edilmeyen lütufla üzerinde insani kısıtlamalar ve koşullar koyarak Tanrı'nın lütfunu hiçe sayan bir dizi işlemler programıdır. Aşılana doğruluğun, haklı çıkarılma için bir temel oluşturduğunu beyan etmek tutarlı bir Kutsal Kitap öğretişine ters düşer. Haklı çıkan kişi Tanrı'dır. Tanrı'nın önünde haklı çıkarılmanın tek yolu, müjdeye, yani İsa Mesih'in benim günahlarım için öldüğüne, gömüldüğüne ve dirildiğine inanmaktır. Bu gerçeğe inananlar kurtulurlar. Haklı çıkarılma, konum olarak Mesih'teki yasal doğruluktur. Mesih, imanlının yasal komutu için bir temeldir. “Öyle ki, sevgili Oğlunda bize bağışladığı yüce lütfu övülsün.” (Efesliler 1:6)

Romalılar 3:23 ve 6:23, “Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.” ve “Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır.”, bu ayetler beni ve herkesi, bir kurtarıcıya ve kurtuluşa ihtiyacı olan günahkarlar olarak suçluyordu. Dahası ben de, sadece İsa Mesih'in beni kurtarabileceğini görmeye başlamıştım, çünkü Baba “Tanrı, Mesih sayesinde kendisinin doğruluğu olalım diye, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah yaptı.” (2.Kor. 5:21) İsa Mesih günahımın bedelini tamamen ödedi ve çarmıhta tamamlanmış bu işe sadece iman ederek kurtulabiliriz. Kurtuluş, Tanrı'nın bir armağanıdır, iyi işlerimizle elde edemeyiz. “İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.” (Efesliler 2:8-9). Bu gerçeğin ışığında, iyi işlere ve kutsallığa dayanmayı bıraktım.

İsa Mesih, tek Yol, Gerçek ve Yaşamdır. Katolik Kilisesine ait gelenekler, uygulamalar ve dogmalar, gözlerimi bu gerçeklere karşı kör etmişti. Katolik Kilisesi, Mesih'te değildir çünkü ölüme götüren yanlış bir yolu öğretiyor. Mesih'in yeterli olan işine eklenti yaptığı işler, kimsenin hak etmediği Tanrı lütfunu ve lütfedilen kurtuluşu baltalıyor. Bunun hakkında Pavlus şöyle diyor: “Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim. Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla kazanılabileseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu.” (Galatyalılar 2:21)

Sadece Mesih'e iman ederek gelen kurtuluş armağanını kabul ettikten sonra, her durumda Tanrı'ya güvenerek imanla yaşamaya başladım. Tanrı Sözü bilgisi, sürekli olarak beni Tanrı'nın yoluna yöneltiyordu. Şu kural bana, Roma Katolik Kilisesinin Tanrı'nın öğretişine ters düştüğünü gösteriyordu, rahiplerin evlenme yasağı. Yaratılış 2:18'de şöyle diyor,

“Adem’in yalnız kalması iyi değildir. O’na uygun bir yardımcı yaratacağım.” ve Tanrı’nın Sözü de “evlenme yasağı”nın imanla bağdaşmadığını ve yanlış bir öğreti olduğunu söylüyor. (1.Timoteyus 4:1-4). Roma Katolik düzeninden ayrıldığım zaman Tanrı, lütfu ve sevgisi aracılığıyla bana bir hayat arkadaşı verdi. Bir Katolik kilisesini terk ettikten sekiz yıl sonra Mercy ile tanıştım ve evlendik. O da, Roma Katolik ailesinin en sıkı disiplini altında yetişmiş ve insan ürünü olan öğretilerde, ruhsal rahatsızlık duymuştu. Onunla benim aramdaki ilişkinin temeli Rabdir ve Rab bizi bir oğulla bereketledi. Oğlumuz Lance, 23 Ekim 1996’da dünyaya geldi.

Bangalore’deki Bereon Bapıst Kutsal Kitap Koleji ve İlahiyat Fakültesinin Müdürü olan Dr. Jacob Chelli aracılığıyla Tanrı, sadakatini yaşamımda kanıtlamış oldu. Kutsal Ruh, Tanrı Sözünde beni eğitmesi için, Dr. Chelli’yi kullanıyordu. Dr. Chelli’nin öğretileri aracılığıyla, vaftiz olmam gerektiğine tamamen inandım. Bu arada Mercy de Tanrı Sözü’nde bazı dersler görüyordu. Bir imanlı için vaftiz olma buyruğu, ölümünde, gömülmesinde ve dirilmesinde İsa Mesih ile birlikte olduğu gerçeğinin insanlar arasındaki tanıklığıdır. 6 Haziran 1997’de, Dr. Chelli, eşimi ve beni Kutsal Kitap Koleji Kilisesinde vaftiz etti. Bu, Rab’deki zaferimizin görkemli bir tanıklığıydı.

Mesih’te yaşamaya devam ederken, her denemeye, sıkıntıya ve Şeytan ile ona ait güçlerin karşımıza koyduğu şeylere karşı durabilmemiz konusunda İsa’nın Luka 6:22-23’teki sözleri bize güç, teşvik ve teselli verdi. “İnsanoğlu’na olan bağlılığınızdan ötürü insanlar sizden nefret ettikleri, sizi toplum dışı edip aşağıladıkları ve adınızı kötüleyip sizi reddettikleri zaman size ne mutlu! O gün sevinin, coşkuyla zıplayın! Çünkü gökteki ödülünüz büyüktür. Nitekim onların ataları da peygamberlere böyle davrandılar.”

Beni ve eşim Mercy’i Mesih İsa’da yeniden doğmamız için, lütfu aracılığıyla bizi çağıran Tanrı’ya yürekten şükran sunuyorum. Artık ışıktayız ve Katolikliğin aldaticı düzeninin karanlığından kurtulduk. Başlangıçta, doğuştan beri ettiğimiz tespih dualarına ve geleneksel dualara karşı isteksizdik ve endişe duyuyorduk. Artık biliyoruz ki, Kutsal Ayinler anlamsızdır çünkü İbraniler 10:10-12’de görüyoruz ki, Mesih’in kurban sunusu tamdı ve bu mükemmel işe kimse bir şey ekleyemez. Katolik Kilisesinin öğrettiği gibi, Kutsal Ayinler, Çarmıhtaki kurban ile aynı değildir. Tanrı’nın Sözü şöyle diyor. “Rab İsa’ya iman et, sen de ev halkın da kurtulursunuz” (Elçilerin İşleri 16:31). Kurtuluş için gerekli olan tek şey, Mesih’in öldüğüne, gömüldüğüne ve ölümden dirildiğine inanıp İsa’yı Kurtarıcımız ve Rabbimiz olarak kabul etmektir. Romalılar 4:5 diyor ki, “Oysa çalışmayan, ama tanrısız aklayana iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır.”

Mercy ve ben artık, insanların önünde Mesih’e olan inancımızı ikrar etmekten korkmuyorduk. Tanrı’nın lütfuyla Katoliklerin ve Katolik rahiplerinin önünde, Roma Katolik öğretilerini inkar etmeye cesaret bulduk. Tanrı, Kendi gerçeğini herkesin önünde her yerde beyan edebilmemiz için bize cesaret verdi. Akrabalarımız ve arkadaşlarımız bizi reddetti ve memleketlerimize ve ailelerimize gitmemiz yasaklandı çünkü bizden korkuyorlardı. Aynı zamanda bu onları gururlandırıyor da. Ailede, Roma Katolik ismini lekeleyen birisiyim artık.

Birçok kurtulmuş ve bunların arasında arkadaş olduğumuz kişiler tarafından teşvik edildik. Tanrı’nın çocukları ve gerçekten özgür olduğumuz için Tanrı’ya teşekkür ediyorum. Sahip olduklarına verdiği Mesih’in esenliğinin tadını çıkarttığımız için Tanrı’ya şükrediyorum. Yuhanna 14:27’de şunu okuyoruz, “Size esenlik bırakıyorum, size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın.”

Mezmurlar 18:2 şöyle diyor, “*Rab benim kayam, sığınağım, kurtarıcımdır, Tanrım, kayam, sığınacak yerimdir, Kalkanım, güçlü kurtarıcı, korunağımdır!*”

Bu kayanın ve kalenin üzerine oturtduğumuzdan ötürü kimse esenliğimizi alamaz. Rabbin sözü adımlarımıza ışık ve yolumuza nur olmalıdır. (Mez. 119:105) Eğer bu günlük yaşamımızda gerçek olursa, reddedilişlerimiz ve denenmelerimize rağmen yolu açıkça görebiliriz ve Mesih’in bizim için kazandığı zafere imanla yürürüz.

Sevgili okuyucu, eğer henüz Tanrı’dan değilsen, günahlarında ötürü Tanrı’dan ayrı düştüğünü kabul et. “*Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı.*” (Rom 3:23). Günahlı olduğun kabul ettikten sonra da “günahın ücretinin ölüm” olduğunu anlamalısın. (Rom. 6:23). Bu da, ruhsal olarak ölü olduğun için kurtuluşa ve yaşama gelmen gerekiyor demektir. Bunu kendi başına yapamazsın çünkü, bizde kurtuluşu kazanmaya layık hiçbir şey yok, bu yüzden seni kurtuluşa getirecek başka birisi olması gerekiyor. Bir vekile ihtiyacın var ve Kutsal Yazılarda böyle birisinin varlığından bahsediyor, 1.Petrus 2:24’ü oku, “*Bizler günah karşısında ölelim ve doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yüklendi. O’nun yaralarıyla şifa buldunuz.*”. Bu kişi Mesih İsa’dan başkası değildir. Bu yüzden senin doğru vekilin olarak O’na inanmalısın. Kurtuluş sadece, kişisel ve Rabbin olarak İsa’yı kabul etmen ve dudaklarınla O’nu ikrar etmen aracılığıyla gerçekleşir. (Rom. 10:9-10). Böylece, kurtuluşun sadece, Mesih’in senin yerine ölmesine inanmakla sağlanacağına inanıyorsan, yüreğindeki inancını doğrudan Tanrı’ya açıkla. Sonsuza dek kurtulmuş olacaksın, ya da başka bir deyişle, Rab ile birlikte sonsuz yaşama sahip olacaksın. Yuhanna da, ilk mektubunda şu sözlerle buna tanıklık ediyor, “*Tanrı’nın tanıklığı da bize sonsuz yaşam vermesidir. Bu yaşam O’nun Oğlundadır.*” (1.Yuh. 5.11). Rabbe Şükürler Olsun!

Eğer Joseph Cherucheril’e e-mail atmak isterseniz adresi: philijoseph@yahoo.com

Joseph şimdi, Katolikleri Kutsal Kitap gerçeğine döndürmeyi amaçlayan bir hizmet grubunda çalışıyor. Bangalore’daki Katolik aileleri ziyaret ediyor ve gidebileceği kadar uzak alanlarda inançla ilgili yazılar dağıtıyor. Bu yazıların bazılarını ana dili olan Malyalam’a tercüme ediyor. Ayrıca, her Cuma kendi evinde, altı ailenin katıldığı bir Kutsal Kitap çalışması ve dua zamanını yürütüyor. Josef Athgalil adlı birisinin Çoban olduğu Tabernacle Bapstist Kilisesinde Pazar Okulunda öğretti veriyor.

LOLLY HARDING

RAHİBE BİR HEKİM

Yetenekli, uyuşturucu bağımlısı ve cerrah olan bir rahibeye, Katolik Tıbbi Misyoner Tarikatı'ndaki bir grup arkadaşının verdiği duygusuz tedavi sayesinde gözlerim açıldı. Şimdi anlatacağım şey, benim Tanrı'yla uzaklaşarak esenlik bulma yolunda geçirdiğim üç adet ayrı ve eziyet dolu yolculuğumdur. İlk yolculuğum, on üç yıl boyunca Tıbbi Hizmetli bir Rahibe olarak geçirdiğim dini hayatımdı. İkincisi, Birleşmiş Milletler Hava Kuvvetleri'nde hemşirelik yapmak için boş yere araştırma yaptığım bir buçuk yıldır. Ve üçüncü ve son olarak da, Texas'ta bir çiftlikte evliyken, İsa Mesih'i Kurtarıcım olarak kabul ettiğimde “*tüm anlayışın üzerindeki esenliği*” bulmamdı. Şimdi Yeremya 31:3'teki şu ayetleri söyleyebiliyorum, “*Ona uzaktan görünüp şöyle dedim: Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, Bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim.*”

İLK YOLCULUĞUM: DIN

Iowa Şelalesi'nin yakınlarında yaşayan altı çocuklu, dindar bir Roma Katolik ailesinde büyüdüm ve on sekiz yaşına geldiğimde Tıbbi Misyoner Tarikatına girdim. İdealist bir genç olarak hedefim, talihi az olan kişilere yardım etmektir. İki buçuk yıl sıkı bir dini eğitim aldıktan sonra, fakir kalacağıma, namusumu koruyacağıma ve itaatkar olacağıma dair ant içtim. Washington DC'deki ünlü George Üniversitesi'nin Hemşirelik Okulundan hemşirelik derecesi aldıktan sonra, Pakistan'ın Rawalpindi kentindeki bir hizmet bölgesine gönderildim. Rahibe manastırında yaptığım işler arasında, bir hastanede Müslümanlar için çalışmak ve Filedelphiya'daki evlilik öncesi hamile kalmış annelere bir evde bakmak da vardı.

Yetenekli bir cerrah olan Barbara, büyük fedakarlıkla Müslüman kadınlara yardım ederek gerçekten de ölümüne çalışıyordu. Pakistan'da hiçbir erkek cerrah, ameliyat için gerekli olan müdahalelerde bir Müslüman bayana dokunamıyordu. Barbara, klinikteki tek bayan Cerrah olduğu için, gücü tükenene kadar uzun nöbetler geçiriyordu. Ayakta kalmak için Demorol ilaçları almasını, arkadaşları başka bir şekilde yorumluyordu. Bu ilaçlardan ötürü Barbara kısa zamanda tiryakiye dönmüştü. Barbara ile tanıştığımda, kadın vahim bir şekilde ilaç bağımlısıydı, hastane bahçesinde kendi başına dolaşmaya bırakılmıştı ve ne bir tedavi ne de ilaçlardan onu ayırma girişimi yapılmıştı, kısacası onu unutmuşlardı. Rahibe olarak manastır yaşamını sürdürmeye ruhsal açıdan alışamadığım için, on üç yıl manastırda yaşadıkdan sonra içtiğim antlardan muafiyetimi istedim. Otuz iki yaşında, hemşire lisansıyla, antlardan kurtulmuş olarak, yeni bir muhafazakar elbiseyle ve kiralık bir evde rahibe manastırından ayrıldım. Ayrılışımın esas nedeni, iki yüzlülüğün getirdiği hayal kırıklığı ve rahibeler arasındaki sevgisizlikti. Ayrıca rahibe yaşamı, benim için ruhsal olarak verimsiz ve doyumsuz bir yaşamdı. Manastır kuralları, beni normal olmayan, ruhsal yalnızlık durumuna itiyordu. Yalnızdım fakat birileriyle yakınlık kurmak istiyordum ve sonunda oradan kurtuldum.

İKİNCİ YOLCULUĞUM: USAF HEMŞİRE TOPLULUĞU

Kısa bir süre sonra, merkezi Kaliforniya'da bulunan USAF Hemşire Topluluğuna yüzbaşı olarak katıldım. Hayatımın bu yolculuğu, heyecan içeriyordu ve dünyasal boş şeylerle doluydu. Ağzı açık bir şişe gibi, rahibelikten duyduğuma benzer bir zevkle kendimi böyle uğraşların içine atıyordum. İçki içmeyi, erkeklerle birlikte olmayı, lüks içinde yaşamayı ve dünyanın sunduğu şeylerden tatmayı öğrendim.

Görevlerim, dışarıdan bakıldığında ilgi çekiciydi. Önce Kaliforniya'daki Travis AFB'deki hizmet turuna katıldım, ardından Japonya'da, Yokota Hava Kuvvetleri Üssü'nde iki yıl uçak hemşireliği yaptım. Bu hizmetim Vietnam Savaşı sırasındaydı. Hava Nakil Hemşiresi olarak hizmet ediyordum. Vietnam'daki savaş alanlarından toplanan yaralı askerlere, hastanelere uğrayarak Pasifik üzerinden Alaska'ya veya Kaliforniya'ya varana kadar uçakta yardım ediyordum. Dünyayı gördüm ve altı buçuk yıl vahşi bir hayat geçirdim. Tüm bu zaman boyunca, Katolik vicdanımı kurutmaya ve yaşam tarzımı doğru kılmaya çalıştım. Hiç esenliğim yoktu ve yüreğimdeki boşluk daha da büyüyordu. Din bana hiçbir şey sunamamıştı ve *"benliğimin ve gözlerimin arzuları, yaşam gururum"* daha da hoşnutsuzluk

yaratıyordu. Bir de baktım ki, gerçekten tövbeden uzak bir şekilde, bir papaza gitmişim ve günahlarımı itiraf ediyorum.

ÜÇÜNCÜ YOLCULUĞUM: EVLİLİK

Texas, Del Rio yakınlarındaki bir hava üssünde Binbaşı olarak katıldığım son turumda, çiftliği olan emekli bir veteriner ile tanıştım ve evlendim. Hava Kuvveti görevimden istifa ettim ve kasabadan elli beş kilometre uzaktaki bir çiftlikte ev hanımı olarak yaşamımın üçüncü bölümüne başladım. “Günah içinde yaşıyor” olmama rağmen, sözde bir Katolik olarak, Ayinlere katılıyor, Meryem’e dua ediyor ve kilise ayinlerinin hepsinde bulunuyordum. Kocam, boşanmış bir Protestan olduğu için ekmek ve şarap törenine katılmamam gerekiyordu (her ne kadar iyi de olsa). Tüm bunlardan sonra, bu günahlar papazlar tarafından bağışlandı. Güzel bir Texas çiftliğinde sakin bir yaşam sürdürmeme rağmen esenliğim yoktu. Yüreğimde rahatsızlık duymaya devam ediyordum. Ruhumun özlemine gidermeye evlilik de yeterli olmamıştı.

GERÇEKLE TANIŞMAM

Evliliğimin beşinci yılında, Iowa’da ailece tekrar bir araya geldik. Abim kurtuluşu bulmuştu ve benim bundan haberim yoktu. Yaşamının geri kalan kısmını, ailemize ve aynı şekilde Roma Katolik dindarlıkları yüzünden gözleri kör olmuş başka kişilere tanıklık etmeye ayırmıştı. Ben Iowa’ya varmadan önce ablalarım, “Kutsal Kitap ile döven” abim konusunda beni uyardılar. Aldığım Cizvit öğretişine göre, abimi düzeltmek benim görevim değildi. Abim tüm aileyi yemek masasının etrafında topladı ve King James versiyonu Kutsal Kitap’ını açtı. Ben de ağzımı kapatıp martini dolu bardağımı masaya koydum ve hayret ve şaşkınlık içerisinde abimi dinledim. Aileye, *“Tanrı’yla insanlar arasında tek bir aracı vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fidiye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa’dır.”* (1.Tim. 2:5) diyordu ve bizlerin cehenneme doğru ilerlediğimizi söylüyordu.

Bizlerin Roma Katolik Kilisesine güvendiğimizi, Meryem’e (İsa Mesih’in sahte elçisine) tapındığımızı, Kutsal Ayinleri (İsa Mesih’in ölümünün yamyamca alay edilmesini) kutladığımızı ve Araf yeri gibi Kutsal Kitap’a aykırı öğretişleri içeren kutsal Katolik yaşamının gereklerini yerine getirdiğimizi anlatıyordu. Katolik öğretişine göre, Araf yeri, öldükten sonra gittiğimiz ve de Tanrı’nın kararıyla, cennete girme hakkını kazanana kadar yanmaya devam ettiğiniz yerdir. Ne kadar iğrenç! Kutsal Kitap’ta böyle bir şey yok. Abim, kurtuluşun bedava bir armağan olduğunu vurguluyordu. *“İsa’nın Rab olduğunu ağzınla açıkça söyler ve Tanrı’nın O’nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksınız.”* (Romalılar 10:9). Katolik öğretişindeki gibi, kurtuluşu kazanmak için iyi işlerin gerekli olması gibi bir durum yok. Bunlar sadece şok etkisi yaratan görüşlerdi ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Ertesi gün abim, Kutsal Kitap’ı yeniden açtı ve kırk dört yıl boyunca sarsılmaz diye tutunduğum, hemen hemen her durumdaki Katolik görüşlerin aldaticılığını bana gösterdi. Ruhsak olarak Kutsal Anne Kilisesine böyle bir güven ve bağlılık duyuyordum, dolayısıyla doğal olarak abimin ortaya koyduğu apaçık gerçeklere karşı duruyordum. Kafam karışık bir şekilde Texas’taki evime döndüm. Tamamen güvendiğim ve sevdiğim Kilisem nasıl olur da, bütünüyle Kutsal Kitap’a aykırı ve yalan dolu olabilir?

Günahların bağışının tek yolunun ve cennet veya cehennemin anahtarının Kilise olduğu iddiasını sorgulamayı asla cüret edememiştim. Hikmetli abim, İncil'in Yuhanna bölümünü ve Pavlus'un Romalılara yazdığı Mektubu okumamı tavsiye etti. "*Tanrı bize olan sevgisini şununla kanıtlıyor: biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü.*" (Romalılar 5:8) ve "*Böylece imanla aklandığımızı göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz.*" (Romalılar 5:1). Ayrıca Efesliler 2:8-9'un da altını çizdi, "*İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir*".

GERÇEK ÖZGÜRLÜK

Yüreğimin derinliklerinde, kendi doğruluğumdan beni azat etmesi için Kurtarıcıma yalvardım. "*Tüm anlayışın üzerindeki esenlik*", varlığımı ilk defa coşturuyordu. Katolik Kilisesine kölelik ettiğim o yıllarda giydiğim pranga, yavaş yavaş parçalanıyordu ve Tanrı'ya ait olan bir çocuğun gerçek özgürlüğünü tanımaya başlıyordum. Mesih'te yeni bir yaratık olmuşum. Mesih'teki bu yeni doğuş, en harika mucizeydi. King James Versiyonu Kutsal Kitabımı yıllarca çalıştıktan sonra, bu mucize daha da aydınlanmaya başladı. Sonsuz yaşam olan kurtuluş armağanı, bir işlem değil, Tanrı'nın ailesinde bir kereliğine mahsus bir doğuştur.

ÖNEMLİ BİR RICA

Sevgili Katolik arkadaşlarım, kendime yaptığım gibi size de rica ediyorum. Kaybolmuş bir can olarak İsa Mesih'e gelin ve günahlarınızın borcunu ödemek için O'nun çarmıh'ta akıttığı kefaret kanına güvenin. Tüm dünyanın günah borcunu ödemek için sizin yerinize çarmıha gerildi. Sizin günahlarınızı tamamen ödemek için öldüğünü, gömüldüğünü ve dirildiğini kabul ederek bu sonsuz yaşam armağanını alın. Katolik Kilisesi, bu basit kurtuluş tasarısından sizi mahrum ediyor ve onun yerine dolambaçlı yollar sunuyor. Ayinlerde sunulan putperest adaklara ve rahiplere boş yere günah itiraf etmenize gerek yok. İsa Mesih, aynı ben Roma Katolikliğinde kaybolmuşken bana yaptığı gibi, sizin de kurtuluş için O'na inanmanızı bekliyor. Bir kere kurtuldunuz mu, Tanrı sizi bırakmaz. O'nun Sözünde öğrenerek büyüebilirsiniz. "*Gerçeğin Sözüünü doğru bir şekilde ayırt etmek*", bize oldukça mantıklı ve çekici gelen birçok mezhepten korunmanın tek yoludur. Tanrı tüm ihtiyaçlarımızı karşılamaya sadıktır.

Eğer Lorry Hording'e yazmak isterseniz,

Mrs. Lorry Harding

HGI BOX 16 CV

Del Rio TX 78840

Filename: Gelenekten Gerçeğe (Papaz Richard Peter Bennett).docx
Directory: /Users/darlenenbocek/Documents/ProtestanReform/updated_To_UPLOAD/DO
NE
Template: /Users/darlenenbocek/Library/Group Containers/UBF8T346G9.Office/User
Content.localized/Templates.localized/Normal.dotm
Title:
Subject:
Author: Microsoft Office User
Keywords:
Comments:
Creation Date: 3/9/23 1:59:00 PM
Change Number: 3
Last Saved On: 4/7/23 4:39:00 PM
Last Saved By: Darlene Bocek
Total Editing Time: 3 Minutes
Last Printed On: 4/7/23 5:14:00 PM
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 39
Number of Words: 15,133
Number of Characters: 102,348 (approx.)